Regd. No. 2975

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 30

ஆசிரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

SRI RAMANUJAN

Editor:
Mahamahimopadhyaya
P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHIPURAM-631503.

வருஷச் சந்தா ரூ. 10 ஜீவியச் சந்தா ரூ. 100

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

[illegible]வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி*
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம்வாழி*
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

1975 டிசம்பர், மார்கழி மீ

Sri Varadarajaswamy Temple - Kanchi.

By K. V. RAMAN, M. A., Ph. D.,

[*Abinava Publications, New Delhi*].

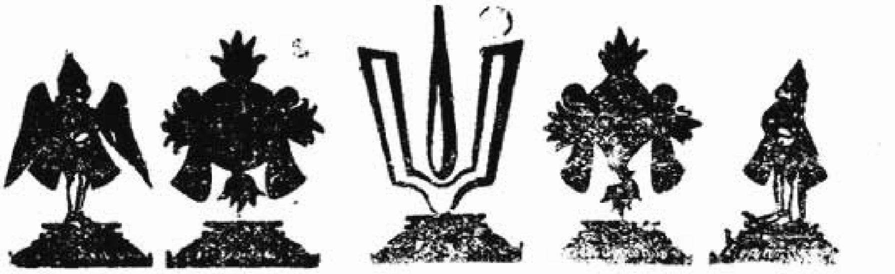
Price Rs. 90—00 [18 டாலர்கள்]

ஸ்ரீ காஞ்சி வரதராஜஸ்வாமி கோயிலைப் பற்றிய இச்சிறந்த புத்தகத்தின் விலையைக் கண்டு திடுக்கிடவேண்டாம். இதில் அடங்கியுள்ள 38 வெகு அழகிய இதுவரையில் ப்ரசுரிக்கப்படாத, புகைப்படங்கள் மாத்திரம் இந்த விலைக்குமேல் பெறும். இந்நூல், இதன் பேராசிரியரின் டாக்ட்ரேட் [Ph. D.] டிகிரிக்காக, நூற்றுக்கணக்கான கல்வெட்டுகளையும் பற்பல சரித்திர, சம்பிரதாய நூல்களையும் ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டு அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில், இத் தேவஸ்தானத்தைப் பற்றிய ஸகலமும், அதாவது சரித்திர உண்மைகள், இக்கோயிலிலுள்ள, ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் சன்னிதிகள் உட்பட எல்லா சன்னிதிகள், ஆங்காங்குள்ள நுண்ணிய சிற்பக் கலையழகு, தினப்படி பூஜாக்ரமம், மாதாந்த, வருஷாந்த உத்ஸவங்களின் ரீதி, நிர்வாகத்தன்மை முதலியவையெல்லாம் அடங்கியுள்ளது பூதத்தாழ்வார் போன்ற சிறந்த வைணவ பக்தர்களின் மங்களாசாஸனத்தினாலும், பிறகு இராமானுஜர், கூரத்து ஆழ்வான், திருக்கச்சிநம்பிகள், பிறகு வேதாந்த தேசிகன், மணவாளமாமுனிகள் போன்ற பூர்வாசாரியர்களின் ஈடுபாட்டினாலும், இத்தேவஸ்தானம் இப்போதிருக்கும் உன்னத நிலைக்கு வந்துள்ளது. சோழ வரசர்கள் காலம் தொடங்கிப் பாண்டியர்கள், சேரர்கள் விஜயநகரத்தரசர்கள் முதலியோர் காலங்களில் இக்கோயிலுக்கு அவ்வப்போது ஏற்பட்டுள்ள நன்மைகளையும், கட்டிட விருத்திகளையும் தகுந்த ஆதாரங்களுடன் படிப்படியாக விளக்கி வந்துள்ளார், இவ்வாசிரியர்.

விஜயநகரத்துப் பேரரசர்கள், அதாவது, கிருஷ்ணதேவராயர் [கி. பி. 1509-1529], அச்சுத தேவராயர் [1529-1542], சதாசிவராயர் [1542-1565] ஆக இம் மூவர்காலமே விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் பொற்காலமாகும்; இதுவே வைணவ சமயத்தின் பொற்காலமாகும்; இதுவே இத்தேவஸ்தானத்தினுடையவும் பொற்காலமுமாகும்; அக்காலத்தில் தான். இக்கோயிலுக்கு பெருமதிப்பைத் தரும் கிழக்கு வாயிலிலுள்ள, 180 அடி உயரமான ஒன்பது நிலைகளையுடைய அழகி கோபுரம், மேல் நாட்டவரின் மனதையும் கொள்ளை கொள்ளும், நூறு கால்களையுடைய கல்யாண மண்டவம், பெருந்தேவித்தாயார் சன்னிதியின் முன் மண்டமம் அபிஷேக மண்டவத்தின் முன்மண்டவம், இதற்குத் தெற்கிலுள்ள மணவாளர் முற்றத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள அற்புத ஆண்டாளின் ஊஞ்சல் மண்டவம், இவைகளைச் சுற்றியுள்ள மதிள்கள் முதலானவை, காஞ்சீ வாதிகேஸரி அழகிய மணவாள ஜீயர் ஸ்வாமி புருஷகாரத்தினால் கட்டப்பட்டவை என்று தகுந்த ஆதாரங்களுடன் விளக்கியுள்ளார். இந்த ஜீயர் ஸ்வாமி இக்கோயிலுக்கு அப்போது பல வருஷங்கள் ஸ்ரீ கார்யதுரந்தரராகவுமிருந்திருக்கிறார்.

(இதன் தொடர்ச்சி ராப்பர் மூன்றும் பக்கம் பார்க்கவும்)

ஸ்ரீ ராமாநுஜன்—330

ஆசிரியர்:
மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 28 | ராக்ஷஸஸு மார்கழிமீ 10—12—75 | ஸஞ்சிகை 6

மார்கழித் திங்களநுபவம்

"மன்னியசீர் மார்கழியில் கேட்டையானது, மாமறையோன் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பிறப்பால் நான்மறையோர் கொண்டாடும் நாள் என்பது உலகமறிந்ததே. இவ்வாழ்வார் பேரருள்கொண்டு நமக்கு ஊட்டிய அர்த்த விசேஷங்களுள் சிலவற்றை யநுபவித்து மகிழ்வோமாக. இவ்வாழ்வாரருளிய திருமாலை யின்சிறப்பை,'திருமாலையறியாதவன் திருமாலை யறியான்'' என்னும் முதுமொழியே விளங்கக் காட்டும். அத்தகைய பெருமைவாய்ந்த அத் திவ்யப்பிரபந்தத்தில் "மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று மூன்றெழுத்துடையபேரால், கத்திர பந்துமன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான்" என்ற பாசுரத்தில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள க்ஷத்ர பந்துவின் சரிதையானது அவசியம் அறியத்தக் கது. இது ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் தொண்ணூற் றேழாவது அத்யாயத்தில் பரக்கக்கூறப்பட்டுள்ளது.. அதன் சுருக்கம் வருமாறு:—

(க்ஷத்ரபந்துவின் உபாக்யானம்)

மிகக்கொடிய நடத்தைகளையுடையனாய், பல்வகைப் பாவங்களும் உரு வெடுத்து வந்தன வென்னும்படி மஹாபாபியான க்ஷத்ரபந்து என்பானொருவன்

இருந்தான்; அவன் தனது கொடுமையினால் தாய் தந்தை மக்கள் மித்திரர் அனைவராலும் கைவிடப்பட்டவனாய், காட்டிலே திரிந்துகொண்டு ஜீவஹிம்ஸையினால் வயிறுவளர்த்து வந்தான். இங்ஙனம் நெடுநாள் சென்றவளவில், ஒருநாள் ஒரு மாமுனிவர் கொடிய வெய்யில்வேளையில் வழிதப்பி, இப்பாவி திரியுங் கானகத்திலே புகுந்து இவனது கண்ணுக்கு இலக்காயினர். அவரைக் கண்டதும் அவருடைய பரிதாபத்தைக் கண்ட இவனுக்குத் தன்னையுமறியாமல் அம்முனிவர் விஷயத்திற் காருண்யமுண்டாகி, 'மாமுனிவரே! இஃது உம்முடைய வழியன்றே; வழிதப்பி வந்தீர்போலும்; உற்றுநோக்கிப் பாரும்' என்று முனிவரை நோக்கிக் கூற, அவரும் உணர்ந்து, பொறுக்க முடியாத தாஹத்தையுடையவராய் ஒரு தடாகத்தைத் தேடிச் செல்லுகையில் அருகே ஒரு அழகிய பொய்கையைக்கண்டு, தாபமிகுதியால் சடக்கென அக்குளத்திற்போய் விழுந்திட்டார். அப்போது அங்கிருந்த க்ஷத்ரபந்து தனது கையிலிருந்த வில்லையும் அம்புகளையும் எறிந்துவிட்டு, அம்முனிவரைப் பிடித்துத் தூக்கித் தேற்றித் தாமரைக்கிழங்குகளை உணவாகக்கொடுத்து விடாயைப் போக்கி மகிழ்வித்தான். பிறகு அவர் கரைமீதேறி ஒருமரத்தடியில் உட்கார அவரது கால்களின்நோவுதீர நன்றாகபிடித்து உபசாரங்களைச்செய்த க்ஷத்ரபந்துவை நோக்கி அம்முனிவர், 'பேருபகாரம்புரிந்த பெரியோனே! யாருடைய சிறந்த குலத்திற் பிறந்தவன் நீ? உனது வரலாறுகளைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்ன, அது கேட்ட அவனும் 'முனிவர்கோமானே! நான் ஸூர்யவம்சத்தில் வீர்வாநன் என்பவற்கு மகனாய்த் தோன்றியவன்' என்று தொடங்கித் தனது கொடுமைகளை யெல்லாம் ஒன்றும் ஒளிக்காமல் உள்ளபடி சொல்ல; அவற்றைச் செவியுற்ற முனிவர் இவனை நல்வழியிற் செலுத்தவேணுமென்ற கருத்துக்கொண்டு 'அப்பா! இனி இத்தீய குணங்களையெல்லாம் விட்டிட்டு ஜீவகாருண்யத்தையே பரம தர்மமாகக் கடைப்பிடிக்க உன்னாலாகாதோ?' என்று கேட்க; அதற்கு அவன் 'காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்னும் தீக்குணங்கட்குப் பிறப்பிடமான நான் அவற்றைவிட்டுப் பிரிந்து ஒருக்ஷணகாலமும் இருக்ககில்லேன்; என் மனம் என்வசமன்று; இது தவிர வேறு நியமனமுண்டாகில் சிரமேற்கொள்ளக் காத்திருக்கிறேன்' என்ன; எப்படியாவது இவனை வழிப்படுத்தவேணுமென்னும் பேரவாக்கொண்ட முனிவர் 'இது மாட்டாயாகில், எப்போதும் கோவிந்த! கோவிந்த! என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கவாவது உன்னால் முடியுமோ? இருமினாலும் தும்மினாலும் கோவிந்த! என்றே சொல்லிக்கொண்டிருப்பாயாகில் உனக்கு மிக்க நன்மையுண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டுப்போயினர். அது முதலாக க்ஷத்ரபந்து கோவிந்த நாமத்தை இடைவிடாது ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். சிலகாலங் கழித்து அவன் மரணமடைந்து அந்தணர்குலத்தில் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணத்துடன் பிறந்தான். உடனே அவனுக்கு இக்கொடிய ஸம்ஸாரத்தில் மிக்க நிர்வேதம் உண்டாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உத்தமோத்தமமான ப்ராஹ்மண குலத்தில் எனக்குப் பிறவிநேர்ந்ததும் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணமுண்டானதும் நான் முன்பு பண்ணின கோவிந்தநாம ஸங்கீர்த்தநத்தின் பயனன்றோ? ஆகவே எனக்கு மேலான நன்மையை விளைக்க அந்த கோவிந்தனையே நான் ஆராதனஞ்செய்து, *தீண்டா வழும்புஞ் செந்நீருஞ் சீயும்நரம்புஞ் செறிதசையும் வேண்டா நாற்றமிகுமுடலை விட்டு * மாய வன்சேற்றள்ளற் பொய்ந்நிலத்தைக் கடந்து * நலமந்தமில்லதோர்

நாடாகிய பரமபதத்தை அடையக் கடவேன் என்பதாகத் துணிந்து அங்ஙனமே செய்து பரமபாகவதனாகி வீடுபெற்றனன் என்பதாம்.

இத்திருமாலையிலுள்ள (2) *பச்சைமா மலைபோல் மேனி* (14) *வண்டினமுரலுஞ் சோலை* (19) *குடதிசை முடியைவைத்து*......இப்பாசுரங்கள் அநவரதமும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும் தெவிட்டாத அம்ருதமாயிருக்கும். *வண்டினமுரலுஞ்சோலையின் விவரணம் இம்விதழிலேயே அடுத்த பகுதியிற் காண்க.

இவ்வாழ்வார் இந்திருமாலை தொடங்கும்போதே *காவலில் புலனைவைத்து* என்று தொடங்குகின்றார். செவி வாய் கண் முதலிய இந்திரியங்களைச் சிறையில் வைத்து நமன்தமர்தலைகள்மீதே தாம் நர்த்தனஞ் செய்வதாகக் களித்துப் பேசுகின்றார். இவருடைய சரித்திரத்தில் இவர் சில காலம் இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டிருந்ததாகவும் அதன் பலனைச் சிறையிருந்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி தம்மைக் காவலில் வைத்த புலன்களைத் தாம் காவலில் வைத்ததாகப் பேசுகிறவிது. மந்தோதரியினுடைய ஒரு அழகிய பேச்சை நினைப்பூட்டுகின்றது. அதாவது, இராவணன் இராமபிரானால் கொல்லப்பட்டு மாண்டொழிந்தானென்பதையறிந்த அவள் போர்க்களத்திலே வந்து புரண்டழும்போது *இந்த்ரியாணி புரா ஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா, ஸ்மரத்பிரிவ தத் வைரம் அத்ய தைரேவநிர்ஜித:* என்றாள். இராவணன் நெடுங்காலம் இந்திரியநிக்ரஹஞ் செய்து கோரமாதவம்புரிந்து அதன் பலனாக மூவுலகங்களையும் வென்றவன். அந்த இந்திரியங்களானவை இப்பாவி நம்மைப் பங்கப்படுத்திவிட்டானே யென்று கறுவியிருந்து ஸமயம்பார்த்து அவையே இவனைப் பங்கப்படுத்திவிட்டனவாம். இந்திரியங்களை அடக்கியாண்டவன் இந்திரிய கிங்கரனானமையாலே பங்கப்பட்டானென்றவாறு. அதுபோல, இவ்வாழ்வாரும் தம்மை முன்பு பங்கப்படுத்தின [—சிறையிலிட்ட] அவ்விந்திரியங்களைத் தாம் பங்கப்படுத்திக் காவலில் வைத்து ஸித்திபெற்றதாகக் கூறினவிது பக்தர்களுக்கு ஜிதேந்த்ரியத்வ முண்டானால் எதுவும் சாதிக்க வெளிதாமென்று காட்டினபடி. *

... ...

மார்கழித் திருவத்யயநோத்ஸவ வரலாறு

மாஸங்களிற் சிறந்தது மார்கழி மாதமென்பது ஸ்ரீகீதாசார்யாபிமதமாகும். தேவதைகளின் திநாரம்பமான தைமாஸத்துக்குப்பூர்வபாவியாய் ப்ராதஸ்ஸமயமாயிருப்பதே அப்படி அந்தமாஸம் கொண்டாடப் படுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும். அந்த மாதத்தில் சுக்கிலபக்ஷ-ஏகாதசி தொடங்கிப் பெரிய பெருமாள் வடமொழி வேதத்தைக் கேட்டுப்போருவது வழக்கமாயிருந்ததாம். அதற்கு அத்யயநோத்ஸவமென்று பெயராம். அப்படி நடந்துவாராநிற்கையில் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் ப்ராகாராதி நிர்மாணகைங்கர்யங்களைச்செய்தருளின திருமங்கைமன்னன் காலத்தில் அவ்வாழ்வாருக்குப் பெரிய பெருமாள் அருள்பாடிட்டு ஸம்ஸ்க்ருத வேதஸாம்யம் தென்மொழிவேதமாகிய திருவாய்மொழிக்கு உண்டென்று தாம் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதை ஸகலரும் அறிந்து கொள்வதற்காக திருவரங்கந்திருப்பதியினின்று திருக்கார்த்திகையானதும் ஆழ்வார் திருநகரிக்குப் பயணமாகி ஆழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து திருவாய்மொழியின் பாராயணம் நடத்தும்படி

நியமித்தருளினர். அப்படிப் பெரியபெருமாள் அநுக்ரஹித்த நியமனத்தை சிரஸாவஹித்துக் கலியனும் திருக்கார்த்திகையானவுடனே திருவரங்கத்திலுள்ள கோயில் பரிஜநங்களுடன் ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பயணமாகி அங்குநின்றும் ஆழ்வாரையெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து ப்ரதிஸம்வத்ஸரமும் சுக்லபக்ஷ ஏகாதசி தொடங்கித் தினம் ஒவ்வொரு பத்து வீதம் திருவாய்மொழி பத்துபத்தையும் பத்துநாள் உத்ஸவத்தில் வடமொழி வேதத்தோடு கேட்பித்தருளித் திருவாய்மொழிக்குவேதஸாம்யம் பெருமாள் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பதைப்ரகாசிப்பித்தருளினர். இப்படி நிகழ்ந்து வாராநின்ற மேற்படி உத்ஸவம் பிறகு காலக்ரமத்தில் நடந்தேறாமல் நின்றுவிட, வெகுகாலத்திற்குப்பின் நம்தர்சநஸ்தாபகாசாரியர்களில் தலைவரானஸ்ரீமந்நாதமுனிகள்*பொங்கோதஞ்சூழ்ந்தபுவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ்சோராமே ஆள்கின்ற செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனாரின் திருவுள்ளத்தை அடியொற்றித் திருவாய்மொழியோடு மற்ற முதலாயிரம்,முதலியபிரபந்தங்கட்கும் வேதஸாம்யமுண்டென்பது ப்ரகாசிக்குமாறு மார்கழிமாஸத்துச் சுக்லபக்ஷ ஏகாதசிக்கு முன்பு பத்து நாள்களில் முதலிரண்டாயிரத்தையும் ஸ்ரீவைகுண்ட ஏகாதசி தொடங்கிப் பத்துநாள்களில் திருவாய்மொழியாயிரத்தையும் திருவாய்மொழி முடிந்த மறுநாள் இயற்பாவாயிரத்தையும் நம்பெருமாள் வடமொழி வேதத்தோடு திருச்செவிசாத்தும்படி ஏற்பாடு செய்தருளினர். அப்படி யேற்பாடு செய்கையில் திருக்கார்த்திகையானதும் ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள பரிஜனம் பலவற்றோடும் ஆழ்வார் திருநகரிக்குப் பயணமாகி நம்மாழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து கலியனையும் முன்னிட்டு உத்ஸவத்தை விமர்சையாக நடப்பிக்கலானார். திருக்கார்த்திகை யானதும் ஆழ்வாரை யெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பெரிய பெருமாள் திருச்செவிசாத்தியருளுங் காலவெல்லையே இந்தத் தென்மொழி வேதத்துக்கு அத்யாயோத்ஸர்ஜனகாலமாகும். முதற்பத்து நாள்களில் நடக்கும் உத்ஸவம் மத்தியான்ன காலத்திற்குள் திவ்யப்ரபந்தத்தைப் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தும்படி இருப்பதால், அது பகற்பத்து என்றும், பின்பு வைகுண்ட ஏகாதசி தொடங்கி நடக்கும் உத்ஸவத்தில் திருவாய்மொழிப்ரபந்தம் இராத்திரியில் திருச்செவிசாத்தும் படியிருத்தலால் அது இராப்பத்து என்றும் வழங்குவதாயிற்று. இந்த உத்ஸவங்களில் வடமொழிவேதத்தோடொப்ப திவ்யப்ரபந்தங்களும் ஸேவிக்கப்பட்டுப் பெரிய பெருமாளால் மிகவும் திருவுள்ளவுகப்போடு திருச்செவி சாத்தப்படுவதால் இந்த உத்ஸவம் திருவத்யயன உத்ஸவமென்று பெரியோர்களால் வழங்கப்படுவ தாயிற்று. (அத்யயனமென்றால் வேதமோதுதல்.) இப்படி நடந்து வாரா நின்ற உத்ஸவம் கால கௌடில்யத்தால் ஆழ்வார் திருநகரியினின்று ஆழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து நடத்துவது கஷ்டஸாத்யமாய்விட, பிற்காலத்திலுள்ள பெரியோர் திருவரங்கத்திருப்பதியில்தானே ஏறியருளப்பண்ணின நம்மாழ்வாரைக்கொண்டு மேற்படி உத்ஸவத்தைச்சிறப்பாக நடத்தலானார்கள். [இந்த வரலாறு வைகுண்டவாஸிகளான கோயில் ஸ்ரீ கஸ்தூர் ஜீயர் ஸ்வாமியும் பத்தராவி ஸ்வாமியும் ஸாதித்தருளக் கேட்பது] இது நிற்க.

இந்த ஸம்வத்ஸரம் கோயிலில்மட்டும் அத்யயநோத்ஸவம் இப்போது நடந்து கொண்டிருக்கிறது. வைகுண்ட ஏகாதசியும் கார்த்திகை மாதத்திலே. எதனால்? ப்ரஹ்மோத்ஸவமான தையுத்ஸவம் மார்கழி முடிவில் த்வஜாரோஹணமாவதால்,

அருளிச்செயலநுபவமும் ஆசார்யஸூக்தியநுபவமும்

மார்கழி மாதத்தின் தெய்வமான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரருளிய திருமாலையில் (14) "வண்டினமுரலுஞ் சோலையென்னும் அமுதவெள்ளமான பாசுரத்தின் முன்னிரண்டடிகளின் விசேஷார்த்தம் பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு அநுபவிக்கலாகிறது.

அணிதிருவரங்கத்திற்கு அடைமொழிகள்—

"வண்டின முரலுஞ்சோலை மயிலின மாலுஞ்சோலை
கொண்டல்மீதணவுஞ்சோலை குயிலினங் கூவுஞ்சோலை"

இதில்—வண்டு, மயில், கொண்டல், குயில் என்கிற நான்கு சொற்களாலும் கருதப் பட்டவன் அரங்கமாநகரமர்ந்த அழகிய மணவாளனேயென்று ரஸிகர்கள் உகக்கும் படியானவொரு நிர்வாஹங்கேளீர். ஸ்ரீரங்கநாதனை முற்றூட்டாக வநுபவித்த பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனையே வண்டாகவும் மயிலாகவும் கொண்டலாகவும் குயிலாகவு மருளிச் செய்துள்ளாரென்பதை விளக்குகின்றேன்.

(1. வண்டு) ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே 1-10 "லக்ஷ்மீகல்பலதோத்துங்க ஸ்தநஸ் தபகசஞ்சல:, ஸ்ரீரங்கராஜப்ருங்கோ மே ரமதாம் மாநஸாம்புஜே" என்கிற சுலோகத்தில் ஸ்ரீரங்கராஜ ப்ருங்க: என்னும் பதத்தினால் அரங்கனை ஒரு வண்டாக ரூபித்திருப்பது ஸ்பஷ்டம். சுலோகத்தின் பொருளாவது;—

வண்டானது கொடிகளில் பூங்கொத்துக்களில் சுழலாநிற்கும்; இந்த ரங்கநாதனாகிற வண்டோவென்னில், பிராட்டி என்கிற ஒரு கல்பவல்லியிலுள்ள ஸ்தநமாகிற பூங்கொத்திலே "நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர்மார்பா!" என்னுமாபோலே காமுகமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட வண்டானது அடியேனுடைய ஹ்ருதயபுண்டரீகத்திலே விரும்பி வாழ்ந்திடுக வென்கை. உலகில் வண்டானது பூங்கொத்துக்களைக் கண்டால் அவற்றைச் சுற்றிச் சுழலமிடாநிற்கும்; தாமரை மலரைக்கண்டால் உள்புகுந்து படிந்து ரமியாநிற்கும்; இதுதோன்ற இங்கு 'ஸ்தபக சஞ்சல:' என்றும் 'அம்புஜே ரமதாம்' என்றும் சொல்லிற்று என்கிற நுட்பமறிக.

(2. மயில்) ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ—உத்தரசதகே 44 "ப்ரலய ஸமயஸுப்தம், ஸ்வம் ஶரீரைகதேஶம் வரத! ஶிஶிராக்ஷ்ம் ஸ்வேச்சயா விஸ்த்ருணுந:, கசிதமிவ கலாபம் சித்ரமாதத்ய தூந்வந் அநுசிகிநி சிகீவ க்ரீடஸி ஸ்ரீஸமக்ஷம்" என்கிற சுலோகத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு மயிலை உபமானமாகக் கூறியுள்ளார். இந்த சுலோகத்தின் பொருளாவது;— கீழ் 'அசிதவிசேஷிதாந்' என்ற ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஜகத் ஸ்ருஷ்டியானது எப்படிப்பட்டதென்றால், குலாலாதிகள் கடபடாதிகளை ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்து நிமித்த காரண பூதர்களாக இருக்கின்றார்களை அப்படி எம்பெருமானும் இந்த ஜகத்துக்கு நிமித்தகாரண மாத்திரமாக இருந்து கொண்டு ஸ்ருஷ்டிப்பதன்று; பின்னையோவென்னில், ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமான தான் ஸ்தூல சிதசித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமாக விரிவு பெறுவதே ஸ்ருஷ்டியாகும் என்கிற அர்த்தத்தை இந்த ச்லோகத்தில் ஒரு சமத்காரமாக

அருளிச் செய்கிறார். நிமித்த காரணத்வத்தோடு உபாதாநகாரணத்வமும் எம்பெருமானுக்கு உள்ளதென்னுமிடம் இதனால் வ்யக்தமாகும். பிரளய காலத்தில் உறக்கங் கொண்டதுபோல் ஒடுங்கிப்போய் தேவரீருடைய திருமேனியில் ஏகதேசமாய்க் கிடந்த சேதநாசேதநப் பொருள்களை ஸ்வஸங்கல்பத்தினாலேயே விவிதவிசித்ரஜகதாகாரேண பரிணமிப்பியா நின்ற தேவரீர் பிராட்டியின் திருமுன்பே விளையாடா நின்றீர். இந்த விளையாட்டு எங்ஙனே யிரா நின்றதென்னில், ஆண் மயிலானது தன் உடலுக்குள்ளே ஒடுங்கியிருக்கின்ற தோகைகளை நன்கு விரித்துப் பேடையின் எதிரே ஆடுவதுபோல விரா நின்றது. இந்த மயில் த்ருஷ்டாந்தத்தினால் ஒரு விசேஷார்த்தம் கிடைக்கும்; அதாவது — கலாபம் ஆண்மயிலுக்கு உண்டேயல்லது பெண்மயிலுக்குக் கிடையாது; அதுபோல் ஜகத்காரணத்வமும் எம்பெருமானுக்குண்டேயல்லது பிராட்டிக்கு இல்லையென்பதாம்.

(3. கொண்டல்.) கொண்டலாவது — நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம். பட்டர்தாமே பூர்வஶதகே-82. *ஸிஞ்சேத் இமஞ்ச ஜநம் இந்திரயா தடித்வாந் பூஷாமணித்யுதிபி: இந்த்ரதநுர் ததாந:, ஸ்ரீரங்கதாமநி தயாரஸநிர்ப்பரத்வாத் அத்ரௌ ஶயாலுரிவ சீதலகாலமேக:* என்கிற சுலோகத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனைக் காளமேகத்தோடு ஒப்பிட்டிருக்கிறார். சுலோகத்தின் பொருளாவது—கீழ் சுலோகத்தில் பெரியபெருமாளைக் கடல்குட்டியாக உருவகப்படுத்திப் பேசினார். அவ்வளவோடு த்ருப்திபெற முடியுமோ? எல்லா அவயவங்களும் குளிரவேணுமென்று பாரித்திருப்பவரிறே இவ்வாசிரியர். ஆகவே, பெரியபெருமாளை சீதல காளமேகமாகப் பேசவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அங்ஙனே ஸாவயவரூபகவிந்யாஸம் பண்ணுவதாம் இந்த ச்லோகம். காளமேகமானது மின்னலோடும் இந்திரதநுஸ்ஸோடும் கூடியிருக்கும்; ஜலத்தினால் பூர்ண கர்ப்பங் கொண்டு அசையமாட்டாமல் மலையுச்சியிலே படுத்திருக்கும்; இத்தன்மைகள் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கும் ஒக்குமென்று அடைவே நிரூபிக்கிறார் மின்னற்கொடி போன்ற பிராட்டி உறையப் பெற்றிருப்பதும், திருவாபரணங்களிலிழைத்த பலவகைரத்நங்களின் புகராகிற இந்த்ர தநுஸ்ஸையுடைத்தாயிருப்பதும், கருணாரஸம் நிரம்பியிருப்பதனால் ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக ஸ்ரீரங்கமந்திரத்தே போந்து சயநித்திருப்பதும் இந்த ஸ்ரீரங்கநாதகாளமேகத்தின் தன்மைகளாம், இப்படிப்பட்ட காளமேகம் அடியேன்மீதும் கருணாரஸத்தைக் கனக்க வர்ஷித்துக் குளிரச்செய்தருள்க வென்றதாயிற்று (இமஞ்ச ஜநம் ஸிஞ்சேத்) மேட்டு நிலம் பள்ளநிலம் என்னும் வாசிபாராதே வர்ஷிக்குமிறே மேகம்; அடியேனிடத்திலுள்ள தாழ்வுகளைக் கணிசியாதே அருள்புரிய வேணுமென்கை. இது சகாரத்தினால் தேறுங்கருத்து.

(4. குயில்.) குயிலுக்குள்ள பெயர்களைச் சொல்லுகின்ற அமரகோஶத்தில் "வநப்ரிய: பரப்ருத:" என்று சொல்லியுள்ளது. 'வநப்ரிய:' என்பதற்கு சோலைகளிலே ரமிப்பது என்று பொருள். இப்பாசுரத்தில் மூன்றாமடியில் *அண்டர் கோனமருஞ் சோலை* என்றது காண்க. திருமங்கையாழ்வார் *ஆராமஞ் சூழ்ந்த வரங்கம்* என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே அரங்கத்தைச் சூழ்ந்த ஆராமங்களிலே ரமிப்பதாம் இந்த ஸ்ரீரங்கநாதகோகிலம். [பரப்ருத:] என்கிற கோகிலநாமதேயமும் அரங்கனுக்கு ஒக்கும். குயிலின் பரப்ருதத்வம் உலகப்பிரசித்தம். (காக்கைகளினால் வளர்க்கப்

படுவது.) எம்பெருமானுடைய பரப்ருதத்வத்தை பட்டர்தாமே உத்தரசதகத்தில் (74.) *ஆஸ்தாம் தே குணராசிவத்* இத்யாதி ச்லோகத்தில் *அர்ச்சகபராதீநாகிலாத்ம ஸ்திதி:* என்னும் விசேஷணத்தினுல் நிருபித்தருளியுள்ளது காண்க. ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமான பகவத்குணதர்ப்பணத்தில் 'விதேயாத்மா' என்கிற திருநாமத்தின் விவரணத்தில் இந்த *அர்ச்சக பராதீநேத்யாதிவிசேஷணத்தை (பட்டர் தாமே) நன்கு விவரித்தருளியிருப்பதுங் காண்க. * விஜிதாத்மா விதேயாத்மா * என்ற அவ்விடத்தில் 'அவிதேயாத்மா'என்று பதம் பிரித்துப் பொருளுரைத்தார் சங்கராசார்யர். அதிலுள்ள அஸ்வாரஸ்யாதிசயம் ரஸிகர்களினுல் உணரத்தக்கது.

ஆக, வண்டு, மயில், கொண்டல், குயில் என்ற நான்கும் அண்டர்கோனுகிய அரங்கனேயென்று பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியைக்கொண்டு நிருபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

வேதவிசாரப் பகுதி

சென்றவிதழில், தேவ:, தேவ, தேவா: என்ற மூன்று பதங்களின் ஸ்வர ஸந்நிவேசங்களைப்பற்றி விளக்கினேம். அதில் (தேவெள) என்கிற பதத்திற்கும் (தேவா:) என்கிற பதத்திற்கும் நிமித்தபேதேந ஸ்வரம் மாறுபடுமென்றும், தேவ: என்கிற பதத்திற்கு ஓரிடத்திலும் ஸ்வரம் மாறுபடாது—எங்கும் ஆத்யநுதாத்தமும் அந்தோதாத்தமுமாகவே ஓதப்பட்டுவருமென்றும் எழுதியிருந்தோம். இது நிஸ்ஸம்சயவிபர்யயமான விஷயம். இதைக்கண்ட ஒரு வைதிகர் மாயூரத்திலிருந்து நமக்குக் கடிதமெழுதிக் கேள்வி கேட்டுள்ளார். அதாவது, ப்ராஹ்மணத்தில் காடகச்ருதியில் மூன்றுவது ப்ரச்நத்தில் ¤தபஸா தேவா தேவதாம் அக்ர ஆயந்¤ என்னு மநுவாகத்தில் ¤ச்ரத்தயா தேவோ தேவத்வ மச்நுதே¤ என்கிறவாக்யம் உலகமெங்கும் ஒரே ரீதியாக ஓதப்பட்டு வருகின்றது. இதில் (தேவோ) என்கிற இரண்டெழுத்துக்கள் ஸ்வரிதமாகவும் பிரசயமாகவுமுள்ளது. பதம் பிரித்தால் (தேவ:) என்று ஸர்வாநுதாத்தமாகத்தானே பிரித்தாக வேண்டும். ஆகவே இதற்குத் தாங்கள் எழுதியிருக்கிற ஸ்வரநையத்யம் பங்கமடைந்துவிட்டதே, இதற்கு ஸமாதானம் ஸ்ரீ ராமாநுஜன் முலமாகவே தெரிவிக்கவேணும் என்று. அந்தப் பெரியாரைத் தெளிவிக்கும் வியாஜத்தினுல் வைதிகவுலகம் முழுவதையும் தெளிவிக்கிறேம்.

★ ச்ரத்தயா தேவ: ★ என்றவிடததில் தேவ: என்று பதம் பிரிக்கச் சிறிதும் ஔசித்யமில்லை. தேவ: என்கிற பதம் எண்பது ப்ரச்நங்களுள் ஓரிடத்திலும் ஸர்வாநுதாத்தமாதக் கிடையாது; இது இருக்கட்டும். அதற்கு முந்தின ச்ரத்தயா என்கிற பதம் இங்கு அந்தோதாத்தமாகவன்றே நிறுத்தப்பட வேண்டியதாகிறது; தேவ: என்று பதம் பிரித்தால் முந்தின பதம் அப்படித்தான் [அந்தோதாத்தமாகத்தான்] நிற்கும். ஸம்ஹிதையிலோ ப்ராஹ்மணத்திலோ அந்த ஸ்வரம் எங்கும் காண்பதில்லை. (7-5) *ச்ரத்தயா வாச்ரத்தயா வா¤ இத்யாதி காண்க. ப்ரக்ருதஸ்தலத்திலும் ¤ப்ரஜாபதே ச்ரத்தயாவை ச்ரயஸி¤ என்றவிடங்காண்க. ஆக, இரண்டு பதங்களுக்கும் ஸ்வரவைரூப்யம் வாராதபடிக்கு

(அதேவ:) என்று பதம்பிரிப்பதே யுக்தம். இதை நாம் நமது வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வத்தில் நாற்பத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னமே விளக்கியுள்ளோம்.

இனி (தேவௌ) என்கிற பதத்தைப்பற்றி யெழுதுகிறேன். இது ப்ரதமா (அல்லது) த்விதீயாத்விவசனமாயிருந்தால் (தேவ:) (தேவா:) என்னும் பதங்கள் போலவே அந்தோதாத்தம். *ஸ்தௌமி தேவாவச்விநௌ* இத்யாதி ஸ்தலங்கள் காண்க. இதுவே ஸம்புத்தியாயிருந்தால் நிஹதமாகும். (ஸர்வாநுதாத்தமாகும்.) *யயோர் வாம் தேவௌ* என்றவிடம் காண்க. இனி (தேவீ) என்னும் பதத்தைப்பற்றிக் கேண்மின். இது ப்ரதமைகவசநமாயிருந்தால் தேவ பதம் போலவே அந்தோதாத்தம். *ப்ரணோ தேவீ ஸரஸ்வதீ* இத்யாதிகள் காண்க. (இதில் ஒருவிசேஷம்.) (3-2) தேவீ த்வஷ்ரௌ மா மா ஸம் தாப்தம்* என்றவிடத்தில் தேவீபதந்திற்கு ப்ரக்ரஹம் ஓதப்பட்டுவருகிறது, இது ஏகவசனந்தானே, த்விவசநமன்றே. அப்படியிருக்க ப்ரக்ரஹ பாடம் எப்படி வந்தது? என்று பலர் கேட்பதுண்டு. *யாவதீ—த்யாவாப்ருதிவீ* த்யாவா ந: ப்ருதிவீ இமம்* இத்யாதி ஸ்தலங்களிலும் இங்ஙனே கேள்வி கேட்கலாம். *ச்சந்தஸி பஹுளம்* என்றே பாஷ்யகாரர்கள் எழுதிவைத்துள்ளார்கள். ப்ரக்ருஹ்யமானதேவீபதம் ஸ்வரிதாந்தம்.

முராரி கவியின் கர்பீரமான வாக்கு

தேவீம் வாசமுபாஸதே ஹி பஹவஸ் ஸாரம் து ஸாரஸ்வதம்
ஜாநீதே நிதராமஸௌ குருகுலக்லிஷ்டோ முராரி: கவி:.
அப்திர் லங்கித ஏவ வாநரபடை: கிந்த்வஸ்ய கம்பீரதாம்
அபாதாலநிமக்நபீவரதநுர் ஜாநாதி மந்தாசல:.

உபாஸநாபலத்தினால் விளைகின்ற ஞானம் பயனற்றது; குருமுகமாகக் கற்பதனால் விளையும் ஞானமே மிகச் சிறந்ததென்பது பற்றி முராரிகவி பணித்த பத்யமிது. பலர் வாக்தேவதையை உபாஸித்துப் பண்டிதர்களாகிறார்கள். அன்னவர்களைப் பண்டிதர்களென்று சொல்லலாமாயினும் ஸாரஸ்வத ஸாரத்தை அவர்கள் அறிந்தவர்களாகார்கள்; ஆசார்யகுலத்தில் குட்டுப்பட்டுக் கல்விபயின்ற முராரியே (நானே) ஸாரஸ்வத ஸாரஜ்ஞனவன். வானரவீரர்களெல்லாரும் (இலங்கை செல்வதற்குக்) கடலைக் கடந்துவிட்டார்களெனினும் கடலின் ஆழத்தை ஒரு வானரமுமறியாது. திருவடியைக்கேட்டால் 'ஆகாச வழியாய்ச் சென்ற நான் கடலாழத்தை என்னறிவேன்' என்பர். மற்ற வானரவீரர்களைக் கேட்டாலோ 'அணை கட்டிச் சென்ற வெமக்குக் கடலாழமென்ன தெரியும்' என்பர்கள். ஆகவே ஒரு வானர வீரனும் கடலாழமறியான்; 'மந்தரம் நாட்டியன்று மதுரக் கொழுஞ்சாறு கொண்ட* என்கிறபடியே கடல் கடையும்போது மத்தாக நாட்டப்பட்ட மந்தர மலை பாதாளலோக மளவும் மூழ்கி யிருந்ததாதலால் அஃதொன்றையே கேட்டுக் கடலாழ முணரலாகும். இவ்வாறாக உபாஸநபலத்தினால் பண்டிதரானவர்கள் ஸரஸ்வதியின் உள்மருமமறியவல்லரல்லர். குருகுலத்திலிருந்து நெடுநாள் சிரமப்பட்டவர்களே அஃதறியவல்லார்களென்றதாயிற்று. ... ...

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சந பத்ரிகாபிநந்தனம் P. B. A.

(1—12—75) இன்று கிடைத்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சன *(336 & 337)* பத்திரிகையில் **விவாத சாந்தி** என்னும் மகுடத்தின்கீழ் வெளியிட்டுள்ள விஷயங்கள் விசாலஹ்ருதயர்களால் விசேஷித்துப் போற்றத்தக்கவை. "உபயகலையாருக்கும் தம் தம் ஸம்பிரதாயப் பொருள்களே யுக்தமானவை யென்று விளக்கவேண்டிய ஸந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால் இதர ஸம்ப்ரதாய நாமத்தையோ ததாசார்யநாமத்தையோ குறிப்பிடாமல் தம்தம் ஸம்ப்ரதாயத்தின் உபபத்திகளைமட்டும் எழுதிக்கொள்ளவேண்டியதென்று ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்திரிகையும் ஸ்ரீ ஸுதர்சன பத்திரிகையும் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டதாக" வெளியிட்டுள்ளது. 'மற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பத்ரிகைகள் எல்லாமே இவ்வடிப்படையில் ஒழுகவேணுமென்று ப்ரார்த்திப்பதாகவும், எழுதப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ பத்ரிகைகளில் ஸ்ரீ ராமாநுஜனும் ஒன்றுதலால் அதன் நிர்வாஹியான அடியேன் ஸவிநயம் ஸப்ரணமம் விஜ்ஞாபிப்பதை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களனைவரும் குறிக்கொள்ளவேணும். எந்த ஸம்ப்ரதாயத்தையும் எந்த ஆசாரியரையும் நிந்திக்கவோ குறைகூறவோ அடியேன் நெஞ்சிலும் நினைத்திலேன். பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஸ்வரஸமான அர்த்தத்தைப் பெரியார் பக்கலில் தெரிந்துகொள்ளவேணுமென்னு மாசையினால் மட்டும் ஏதோ எழுதிவருகிறேன். ஸ்ரீ ராமாநுஜன் *328, 329* இதழ்களை நடுநிலையில் நின்று வாசிப்பவர்களுக்கு இது எளிதாகத் தெரியும். அடியேன் தென்கலை வடகலை ஸம்ப்ரதாயார்த்த விஷயங்களில்மட்டும் ஆராய்ச்சி செய்பவனல்லேன். நேத்ரச்ரோத்ரங்களுக்கு இலக்கான விஷயங்களில் விமர்சிக்கவேண்டியதாகத் தோன்றுமவற்றில் மனச்சாக்ஷிக்கு விரோதமின்றி விமர்சிக்கப் புகுவது அடியேனுக்கு நெடுநாளைய வழக்கமாய்விட்டது. அடியேனுடைய வாழ்நாளில் எத்தனை விஷய விமர்சங்களில் அடியேன் தலையிடநேர்ந்திருக்கிறதென்பதை சென்னை T. நகரில் மஹாப்ராஜ்ஞராய் விளங்கும ஸ்ரீமதுபயவே. ராவ்ஸாஹிப். S. ராகவையங்கார் ஸ்வாமி யொருவரே ஆலோசியாமல் வரிசையாகச் சொல்லவல்லவர். சிலவற்றை யெடுத்துக்காட்டுகிறேன். (காலஞ்சென்ற) ப்ரஸித்தரான அனந்தக்ருஷ்ண சாஸ்த்ரி யென்பவர் ஸ்வாமி தேசிகனுடைய சததூஷணியை தூஷித்து சதபூஷணியென்று வெளியிட்டார்; அதற்கு உடனே முந்துறமுன்னம் சதபூஷணீ வஜ்ரகுடாரமும் பின்பு வஜ்ரகுடார விஜயத்வஜமும் வெளியிட்டவனடியேன். மயிலையில் ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜில் ப்ரொபஸராயிருந்த போலஹம் ராமசாஸ்த்ரியென்பவர் த்ரமிடாத்ரேயதர்சநம் என்றொருநூல் எழுதி விசிஷ்டாத்வைத மதம் அதிநவீனமென்று பலபலவும் வெளியிட்டிருந்தார். அதற்கு உடனே மறுப்பெழுதி சாங்கரசிரோபூஷா என்று வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் வெளியிட்டவனுமடியேன்.

வடநாட்டில் பலபலமதாந்தரஸ்தர்கள் நம்முடைய பகவத்ராமநுஜதர்சனத்தை தூஷித்தெழுத, அவர்களுக்கெல்லாம் (எனது) வைதிகமநோஹரா பத்ரிகையில் விசிஷ்டாத்வைத விஜயத்வஜம் முதலிய ஏழெட்டுநூல்களை யெழுதிவெளிட்டிருப்பவனுமடியேன். ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு ஸாம்ராஜ்ய மென்கிற நூலை யாருக்காகவெழுதி

வெளியிட்டிருக்கிறேனென்பதை ஆஸ்திகவுலகம் முழுதுமறியும். அதெல்லாம் கிடக்கட்டும். மிகமுக்கியமானதொருவிஷயம் நினைவூட்டுகிறேன் கேண்மின். [தென்கலை வடகலை சச்சரவுகளில் சிறிதும் ஸம்பந்தப்படாத விஷயங்களையே இப்போது ப்ரஸ்தாவிக்கிறேனென்பதை மறக்கவேண்டா; மறக்கக்கூடாது.]

இக்கச்சிமாநகரில் ப்ரத்யக்ஷராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. ஸ்ரீ கோழியாலம் ஸ்வாமி சிலபலவாண்டுகட்கு முன்பு பாடசோதனம் என்றொரு புத்தகத்தை வடமொழியில் எழுதியச்சிட்டு வெளியிட்டிருந்தார். (அதன் விஷயமென்னவென்றால்) கீதாபாஷ்யம், ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான காலக்ஷேப க்ரந்தங்களில் சிலபல தவறுகள் ஓலைப்பேடுகளிலுங்கூட சோதிக்கப்படாமல் ஏறிவிட்டனவாகவும், அவற்றைத் தாம் பெரும்பாலும் தம்முடைய புத்திபலத்தாலே சோதிப்பதாகவும் காட்டி "அது அப்படியிருக்கவேணும், இது இப்படியிருந்தால் நன்றாயிருக்கும்; அதை அப்படித் திருத்தலாமென்று தோன்றுகிறது, இதை இப்படித் திருத்தினாலொழியப் பொருந்தாது" என்று இங்ஙனே பலபல வகையாகவெழுதி, நெடுங்காலமாகப் பெரியோர்கள் பேணிவந்த பாடங்கள்பலவற்றையும் சின்னபின்னமாக்கியிருந்தார். அது அடியேனுடைய பார்வைக்கு வந்தது. "பல பெரியார்கள் பக்கலிலே இங்ஙனே பாடம்கேட்டிருக்கிறேன்" என்றோ "பழைய தாளகோசங்களில் இங்ஙனே பாடம் காண்கிறது" என்றோ அந்த ஸ்வாமி தெரிவித்திருந்தாராகில் உபேக்ஷித்திருக்கலாம். அப்படியல்லாமல், தாம் ஊஹிப்பதாகவும், தம்முடைய ஆலோசனையில் இப்படியிப்படி தோன்றுவதாகவுமே யெழுதித்திருத்தினபடியால் இதை விமர்சித்தேயாகவேணுமென்று தோன்றிச் சிரமப்பட்டுப் பல ஸ்ரீகோசங்களை யாராய்ந்ததில் அந்த ஸ்வாமியின் பாடசோதன க்ரந்தம் மறுக்கத்தக்கதே யென்று நிச்சயிக்கப் பட்டு "பாடசோதந பரீக்ஷா" என்கிற மறுப்பு நூலை விரிவாகவே யெழுதி உடனே வெளியிட்டேன்.

ஸ்ரீபாஷ்யாதிகள் தெலுங்கு, க்ரந்தம், தேவநாகரி ஆகிய மூன்றுலிபிகளில் வெகுகாலமாகவே பதிப்பேறியிருப்பதால் அவற்றில் திருத்தம் பெற்றிருக்கிற பல பாடங்களைத்தாம் திருத்துவதுபோல்காட்டுதல் (2) அவசியம் திருத்தவேண்டிய இடங்களைத் திருத்தாமலே விட்டிருத்தல், (3) இவர் புதிதாகத் திருத்தியிருப்பவையெல்லாம் ஒன்றுகூட ஏற்கத்தக்க திருத்தமன்றிக்கே ச்ருதப்ரகாசிகையை நோக்காமலே சில திருத்தங்கள் செய்திருந்தல் என்று—இவ்வகையில் விஷயங்களைக் கண்ணாடிபோல் எடுத்துக்காட்டி அவருடைய சோதனம் அப்ராமாணிகம் என்று முடித்திருந்தேன். அந்த பரீக்ஷாக்ரந்தம் எனதுவைதிக மநோஹரா மூலமாக உலகம் பரவியிருந்தது. [இது 1945-ஆம் வருஷத்தில்] எனவே, முப்பது வருஷங்களுக்குமுற்பட்டசெய்தி.

"ஜ்ஞாதாவாயும் உத்தமாச்ரமியாயுமிருக்கிற மஹாஸ்வாமியின் க்ரந்தத்தை இவன் ஏதோ அஸூயையினால் பழித்துவிட்டான்; இது ஸ்வாமிக்கு மிகவும் அவஜ்ஞாவஹமல்லவா? இதை நாம் வெறுமனே விட்டுவிடலாகாது; ஸபை கூட்டி இவனை வரவழைத்து வாய்மாளப் பண்ணியேயாகவேணும்" என்று கனத்த ரோஷத்தோடு தீவ்ரமான முயற்சிகொண்ட அந்தஸ்வாமியின் சிஷ்யவர்க்கங்கள் ஒருநாளைக் குறிப்பிட்டு, தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதி நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் வித்வத்ஸபை

கூட்டுவதாக விளம்பரம் வெளியிட்டு அடியேனுக்கும் அறிவித்தார்கள். குறிப்பிட்ட ஸமயத்தில் அங்கு விடைகொண்டேன். மண்டபம் நிறையப் பல வித்வான்கள் கூடியிருந்தார்கள். இப்போது ஸ்ரீமதஹோபிலமட ஆஸ்தானத்தை யலங்கரித்தருளா நின்ற ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் [அப்போது க்ருஹஸ்தாச்ரமியாய்] அந்த ஸதஸ்ஸை அலங்கரித்தருளியிருந்தபடி. [இதில் அடியேன் எழுதும் விஷயங்களில் ஏதேனும் பொய்ம்மையிருப்பதாகத் தோன்றினால் அந்த நம்மஹாஸ்வாமிமூலமாக மெய்ம்மையுணரலாமென்றே ஸ்ரீஸ்வாமி திருநாமத்தை இங்கு நிர்தேசித்தபடி] பூர்வாச்ரமஸ்த கோழியாலம் ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுக்கும் உபாத்யாயராயிருந்த ஸ்ரீமதுபயவே. (கீர்த்திமூர்த்தியான) இளங்காடு. ரங்காசாரியர் ஸ்வாமி ஸதஸ்ஸுக்கு அக்ராஸநாதிபதியாக வரிக்கப்பட்டிருந்தார். கோழியாலம் ஸ்வாமியின் சோதனங்களையெல்லாம் யுக்தமென்று ஸ்தாபிப்பதற்காக அவருடைய அந்தேவாஸிகளில் தலைவரான ஸ்ரீமதுபயவே. உத்தமூர். வீரராகவாசாரியர்ஸ்வாமி வெளியூரிலிருந்து ஸதஸ்ஸுக்கு வரவழைக்கப்பட்டிருந்தார். ஸதஸ்ஸு ஆரம்பமாவதற்குமுன்னே அடியேனுடையபாடசோதனபரீக்ஷையில் அது தவறு, இது தவறு என்று சிலவித்வான்களிடம் அவர்பேசிக்கொண்டிருந்தார். பிறகு ஸதஸ்ஸு ஆரம்பமாயிற்று. அடியேனுடைய பரீக்ஷா க்ரந்தத்தை முன்னடியே பல வித்வான்களுக்கு ஸமர்ப்பித்திருந்தேனாதலால் அவரவர்கள் முன்னமே கடாக்ஷித்திருந்து விமர்ச வைகரியில் அடியேனைச் சில கேள்விகள் கேட்கவும் அடியேன் விடைகூறவுமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. பிறகு ஸமாதானம் சொல்லவேண்டிய ஸமயம் அணித்தாக, ஏழெட்டு நிமிஷங்களுக்கு முன்னமே நம் உத்தமூர் ஸ்வாமி யெழுந்து சென்றுவிட்டார். உடனே திரும்பிவருவரென்றேப்ரதீக்ஷித்திருந்தார்கள்வித்வான்கள் மேற்கே தேரடியருகில் சென்றுகொண்டிருக்கிறாரென்று சிலர் சொல்லக் கேட்டபின் ஸதஸ்ஸு விஸர்ஜனம் செய்யப்பட்டது. அவர் எழுந்து சென்றதற்குக் காரணம் இன்னதென்று ஒருவருமறிந்திலர். தம்முடைய கக்ஷிக்கு அனுகூலரான வித்வான் ஒருவருமிருந்திலரென்று சென்றதாகப் பிறகு பேசிக்கொண்டார்கள். அதைப்பற்றி இப்போது விசாரலேசமுமில்லை அச்செய்திகளை அனைவரும் அறவே மறந்துவிடலாம். ப்ரக்ருதம் அடியேன் விஜ்ஞாபிக்கும் விஷயத்தைக் குறிக்கொண்மின்.

ஸ்ரீமத் கோழியாலம் ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்துவிட்டாலும், அவருடைய பாடசோதன க்ரந்தமோ, அதற்கு மறுப்பாக அடியேனெழுதிய பரீக்ஷாக்ரந்தமோ மறையவில்லையே. நம்உத்தமூர்ஸ்வாமிபிறகுச்ருதப்ரகாசிகையோடு ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறாரென்பதை அறியப்பெற்ற நாம் கோழியாலம் ஸ்வாமியின் பாடசோதன க்ரந்தத்தில் மிகவும் யுக்தமானதென்று திருத்தப்பட்டுள்ள பாடங்களை இந்தப் பதிப்பில் இவர் ஆதரித்து வெளியிட்டிருக்கிறாரா? நம்முடைய மறுப்புகளுக்கு ஏதேனும் விடைகூறியிருக்கிறாரா? என்று பார்க்கத் தோன்றிப் பரிசீலித்துப் பார்க்கையில், ஸ்வாசார்யருடைய சோதனங்களை த்ருணீகரித்துத் தள்ளினதோடு அடியேன் பரீக்ஷாக்ரந்தத்தில் ஸ்தாபித்த பாடங்களையே பெரும்பாலும் பதிப்பித்திருக்கும்படியைக் கண்டேன் "ஆசார்யாதிஹ தேவதாம் ஸமதிகாம் அந்யாம் ந மந்யாமஹே" என்ற தேசிக திவ்ய ஸூக்திப்படி ஆசார்யரையே பரதெய்வமாகக் கொண்டிருக்குமிவர் — அவருடைய உபதேசங்களையே அருமருந்தாகக் கொண்டிருக்குமிவர்-என்னசெய்யவேண்டும்? ஆசார்யர் திருத்திக்கொடுத்த

பாடங்களைத் தாம் ஆதரித்தமை காட்டவேண்டும், ப்ரதானபாடமாகப் பதிப்பியா விடினும் (புட்நோட் கொடுக்கும் முறையில்) பாடாந்தரமாகவாவது பதிப்பித்திருக்க வேண்டாமா? (கோழியாலம்) ஸ்வாமி திருத்திய பாடங்கள் தவறுஎன்பதை நான் ஸாமான்யமாகக் காட்டியிருக்கவில்லை; ஒவ்வொன்றிலும் விபுலமான நிரூபணங்களை அசைக்கமுடியாதபடி செய்திருக்கிறேன். ஏதேனுமொருவகையில் அவற்றுக்கு மறுப்பு வெளியிட்டிருக்கவேண்டும். ஸர்வாத்மநா கைகூப்பிநிற்கும் நிலையே காண்கிறது. இவ்விஷயங்கள் வித்வான்கள் விமர்சிக்கவேண்டியவையாதலால் அடியேன் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேயே விரிவாக விளக்கியெழுதிய ஆசார்ய ஸூக்திரக்ஷா என்னும் நூலை அடியேனுடைய ஸம்ஸ்க்ருத (மாஸிக) பத்ரிகையான வைதிக மநோஹராவில் வெளியிட்டேன். ஆசார்யர் திருத்தின பாடங்களை உத்தமூர்ஸ்வாமி ஏன் கொள்ளவில்லை? என்று கேட்டால், "உலகுக்கெல்லாம் உபயோகப்படக்கூடிய ஸ்ரீகோசத்தில் விவாதாஸ்பதமான பாடங்களை யதேஷ்டமாகப் புகுத்தலாகாதென்கிற எண்ணத்தினல்—என்று இவர் விடைகூறலாம். அது அழகியதோ?

உலகமறிய ஒன்றே காட்டுகிறேனிங்கு. ஸ்ரீ பாஷ்யோபக்ரமத்தில் ஸமாஸ விஷயமான சங்காஸமாதான ஸ்தலத்தில் "ப்ரதிப்ரஸவ ஸம்பவாத்" என்றே உலகமெங்குமுள்ள பாடம். ஒரு தாளகோசத்திலிருந்து அடியேன் உபதேசம் பெற்ற பாடம் ஸத்பாவாத் என்பது இப்பாடத்தை அடியேன் தவிர வேறு யாரும் ப்ரஸ்தாவித்ததில்லை. 'இது இவன் ஸ்வதந்திரமாகக் கல்பித்தபாடம்' என்று சில வித்வான்கள் இற்றைக்கும் விவாதப்பட்டே வருகிறார்கள் ஏறக்குறைய ஐம்பது வருஷமாக இது விவாதத்திலுள்ளது. இப்படியிருந்தும், இவர் ச்ருதப்ரகாசிகாயுக்த ஸ்ரீ பாஷ்யப் பதிப்பில் ஸம்பவாத் என்கிற பாடத்தை அறவே தள்ளி ஸத்பாவாத் என்கிற பாடத்தையே நிஸ்ஸம்பந்நமாகப் பதிப்பித்துவிட்டார். 'ப்ரதிவாதிபயங்கரருடைய பாடம் பேர்க்கவும் பேராதது' என்பதே இவருடைய திடநம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கையினுல்தான் ஸ்வாசார்யர் சிக்ஷித்த பாடங்களையும் தள்ளி நான் ஸ்தாபித்த பாடங்களையே கொண்டிருக்கிறாரென்பதில் வாய்திறக்க வழிகிடையாது. ஸம்பவாத் என்ற பாடத்தைக் கோழியாலம் ஸ்வாமியும் திருத்தவில்லை. அந்த ஸ்வாமியின் பாடத் திருத்தங்கள் மிகவும் அநீதியானவையென்று நான் எழுதிப் பிரசுரஞ் செய்ததை (அக்காலத்தில்) மறுக்கமுயன்றவிவர், வெகுகாலம்பொறுத்து "முன்மறுக்க முயன்றது பிசகு; அண்ணாவின் க்ரந்தத்திலெழுதியுள்ளதெல்லாம் பாராட்டத்தக்கதே" யென்று தமது பதிப்பினுல் கல்வெட்டாக்கி வைத்ததனுல்- இதேபோல் என்னுடைய எந்த நிரூபணமும் ப்ராமாணிகமே, அசைக்கமுடியாததே—என்று நிலைநாட்டி வைத்தாராயிற்று. இதில் ஸந்தேஹமுண்டோ?

மேலேயெழுதுவன காணீர்

1. அந்தரத்வாதிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ந ச த்வயோரநயோ:* என்று தொடங்கும் வாக்யத்தில் (த்வயோ:) என்கிற பதம் இருமுறை விழுந்திருப்பது பிசகென்றும், அது ஒரு முறைதானிருக்கத் தக்கதென்றும், மற்றொரு முறையிருப்பதை அடித்துவிடவேணுமென்றும் கோழியாலம் ஸ்வாமியின் பாடசோதனத்தில் இருக்கிறதே. அதை என்ன பண்ணினீர்? அடித்துவிட்டீரா? என்று கேட்டால் அங்கு ச்ருதப்ரகாசிகையில் (த்வயோ:) என்பது இருமுறையிருப்பதை நிலைநாட்டி,

ஒன்று வாக்யபரமென்றும் மற்றென்று உபாஸநபரமென்றும் விவரித்திருப்பதாக நம் அண்ணா தமது பரீக்ஷாக்ரந்தத்தில் மறுவாய்திறக்க வழியில்லாதபடி நிரூபித்திருப்பதனால் கோழியாலம் ஸ்வாமி திருத்தியது தவறென்று துணிந்து, அண்ணா நிலைநாட்டிய படியே அச்சிட்டிருக்கிறேன். வேறு என்னபண்ண முடியும்? என்று தான் உத்தமூர் ஸ்வாமி விடை யளிக்கவேணும்.

2. தக்ஷிணாயநாதிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் *ப்ரஹ்ம ப்ரபித்ஸத:* என்றிருப்பது வியாகரண விருத்தமென்றும், (ப்ரபித்ஸத:) என்பதை (ப்ரபித்ஸமாநஸ்ய) என்றாவது (ப்ரபித்ஸோ:) என்றாவது திருத்தவேண்டுமென்றும் எழுதியிருந்தாரே அங்கு என்ன செய்தீர்? என்று கேட்டால் கோழியாலம் ஸ்வாமி இப்படி ஸ்வேச்சையாகத் திருத்துவது ஸாஹஸமென்றும், திருத்தவேண்டியது அவசியமானால் (ப்ரபித்ஸத:) என்பதை (ப்ரேப்ஸத:) என்று திருத்துவதோ (பாடாந்தரமாகக் கொள்வதோ பொருத்தமென்றும் உபபத்தியோடு அண்ணா எழுதியிருந்தபடியால் அதுதான் மிகவும் யுக்தமென்றுகொண்டு அப்படியே அச்சிட்டேன். என்றுதான் நம் உத்தமூர் ஸ்வாமி ஸாதிக்கவேணும்.

3. ஈக்ஷதிகர்மாதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *ஈக்ஷிது: ஸ்தாநதயா நிர்திஷ்ட* என்றவிடத்தில் (ஈக்ஷிது:) என்பது அந்வயிக்கமாட்டாதென்றும் (ஈக்ஷிதஸ்தாநதயா) என்றுதிருத்தியே யாகவேண்டுமென்றும் (தத்ஸ்தாநதயா) என்றாவது திருத்தியாக வேண்டுமென்றும் கோழியாலம் ஸ்வாமி எழுதியிருந்தாரே, அப்படியே திருத்தினீரா? என்று கேட்டால், இங்கு ஸ்வாமி ஏதோ மருண்டு விட்டாரென்றும், மறுபடியும் ஸ்ரீ பாஷ்ய பங்க்திகளை ஸேவித்தால் தெளிவு பிறக்குமென்றும், (ஈக்ஷிது:) என்றுதானிருக்க வேணுமென்றும் அண்ணா நன்கு விளக்கியிருப்பதனால் உண்மையில் இங்கு ஸ்வாமி ப்ரமித்து விட்டதாகவே தெரிய வந்தபடியால் ஸ்வாமி திருத்தின பாடத்தை உபேக்ஷிக்கவே நேர்ந்துவிட்டது. என்றுதானே உத்தமூர் ஸ்வாமி கூறியாகவேண்டும்.

4. இந்த்ரப்ராணாதிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் உபாத்தமான *த்வமேவ மே வரம் வ்ருணீஷ்வ யம் த்வம் மநுஷ்யாய ஹிததமம் மந்யஸே* என்கிற ச்ருதி வாக்யத்தில் (த்வமேவ) என்பதை (தமேவ) என்று திருத்தவேணுமென்று ஸுப்ரஸித்தரான ஓர் ஆசாரியர் உபதேசித்ததாகக் கோழியாலம் ஸ்வாமி எழுதியிருக்கிறாரே, அதை அப்படியே திருத்தினீரா? என்றுகேட்டால், அந்தோ! எப்படித் திருத்தமுடியும்? மேலே (யம்) என்றிருப்பதற்குச் சேர, முன்னே (தம்)என்றிருக்க வேணுமென்று ஸ்வாமிநினைத்துவிட்டாரென்றும், அதுபிசகென்றும் அண்ணாவெகு யுக்தமாக நிரூபித்திருப்பதால் இதுவே சிறந்த ஆசார்யோபதேசமென்று கொண்டேன். இது ச்ருதிவாக்யமென்பதை ஸ்வாமி சிந்தியாமற்போனார். திருத்துவது ஆத்மஸாக்ஷ்யத்திற்கு ஒவ்வாததோடு அபவாதத்திற்கும் ஹேதுவாகுமென்று விட்டிட்டேன். என்றுதானே உத்தமூர் ஸ்வாமி உரைத்தாகவேண்டும்.

5. ப்ரயோஜநவத்த்வாதிகரணத்தில் *வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாதித்யாதி ஸூத்ர ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஐந்தாறு பங்க்திகளுக்குப் பிறகு

"தத்ரோத்தரம்—ந ஸாபேக்ஷத்வாத் இதி" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியை அங்கிருந்து பெயர்த்து ஸூத்ரத்திற்குமுன்னே கொண்டு தள்ளவேணுமென்று கோழியாலம் ஸ்வாமி எழுதியிருந்தாரே, அப்படியே தள்ளினீரா? என்று கேட்டால்—தள்ளின துண்டு; ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்தியைத் தள்ளவில்லை, அஸ்மதாசார்யோக்தியைத்தான் தள்ளநேர்ந்தது. அண்ணா பரீக்ஷையில் எழுதிய மறுப்பு மறுக்கமுடியாமலிருப்பதால். என்றுதானே உத்தமூர் ஸ்வாமி பகரவேண்டும்.

6. ஸம்பந்தாதிகரணத்தில் "ப்ருஹதாரண்யகே ச்ரூயதே" என்று ஸ்ரீ பாஷ்யோபக்ரமமிருப்பதில் "ச்ரூயதே" என்கிற க்ரியாபதம் அநந்விதமாகையால் அதைத் தூக்கியெறிய வேண்டியதென்று கோழியாலம் ஸ்வாமி யெழுதியிருக்கிறாரே அதைத் தூக்கியெறிந்தீரா? என்று கேட்டால்,—இங்கும் அண்ணாவின் நிருபணம் அசைக்கமுடியாமலிருந்ததனால் என் செய்வேன்? ஆசார்யோக்தி திரஸ்காரபாபம் அபரிஹார்யமாயிற்று—என்றுதானே உத்தமூர் ஸ்வாமி அருளிச் செய்தாகவேணும்:

7. ரசநாநுபபத்த்யதிகரணத்தில் *விப்ரதிஷேதாச்ச* என்கிற ஸூத்ர ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் "பந்தமோக்ஷஸாதநாநுஷ்டாநம் மோக்ஷஞ்ச ப்ரக்ருதேரேவ— இத்யாஹு:" என்றிருப்பதில் "இங்கு இதிபதம் இருக்கத் தகாதென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லுவேன்; த்விதீயையிருக்குமிடத்தில் அது இருக்கக்கூடாதாகையால்" என்று கோழியாலம் ஸ்வாமி எழுதியிருக்கிறாரே; அந்த இதியையெடுத்தெறிந்து விட்டீரா? என்று கேட்டால்—இதியின் உபபத்தியை அண்ணா வெகு ஸமஞ்ஜஸமாக நிருபித்திருப்பதனால் தெளிவுற்றேன். "அத்ர இதிபதம் ந ஸ்யாதிவ" என்றெழுதியிருக்கலாம் நம் கோழியாலம் ஸ்வாமி; "ந ஸ்யாதிதி நிச்சீயதே" என்றெழுதினது அவஜ்ஞையாய்விட்டது. இங்கு அண்ணாவின் நிருபணம்அதிமநோஹரம்—என்று தானே உத்தமூர் ஸ்வாமி மொழிந்தாகவேண்டும்.

8. *விப்ரதிஷேதாச்சாஸமஞ்ஜஸம்* என்கிற அந்த ஸூத்ர பாஷ்யத்திலேயே *ஸந்நிதே: அகிஞ்சித்கரத்வம்* என்றிருப்பதை அகிஞ்சித்ரூபத்வமென்று திருத்தவேணுமென்று நிச்சயமாகச் சொல்லுவேனென்று கோழியாலம் ஸ்வாமி யெழுதியிருக்கிறாரே; இந்த நிச்சயத்தையாவது நிலைநாட்டினீரா? என்றுகேட்டால்; எந்த நிச்சயமும் காசுக்குதவாததாயிற்றே அதைப் பாடாந்தரமாகப் போடவுங் கூட நெஞ்சாலும் நினைக்கமுடியாதபடியன்றோ அண்ணா வரைந்திருக்கிறார் என்று தானே உத்தமூர் ஸ்வாமி பேசியருளவேண்டும்.

9. ஸஹகார்யந்தரவித்யதிகரணத்தில் ஸித்தாந்தத்தில் "ச்ரவணமநநாப்யாம் ப்ராப்தம் வேதநம் ப்ரதிலப்ய இத்யர்த்த:" என்றதில் ப்ராப்தம் என்றதை அப்ராப்தமென்று பெரியோர்களின் உபதேசத்தைக்கொண்டு அண்ணா திருத்தியிருந்தாரே; பாவப்ரகாசிகையில் ப்ராப்தம் என்கிற பாடம் ஆதரிக்கப்பட்டிருப்பதைக்கொண்டு கோழியாலம் ஸ்வாமி "ப்ராப்தமென்றிருந்தாலும் அப்ராப்தமென்றிருந்தாலும் உபய பாடத்தையும் நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை" என்றெழுதியிருந்தாரே, அங்கு என் செய்தீர்? என்று கேட்டால்;—என்ன செய்ய முடியும்? ஆசார்யாபிப்ராயரக்ஷணம் அப்ராப்தமென்று முடித்தேன். அண்ணாவின் நிருபணம் அசைக்கமுடியாமலன்றோ இருக்கிறது. என்றுதானே பகர்ந்தாகவேண்டும்.

10. ஸ்வாசார்யர் காட்டின் திருத்தங்களை உபேக்ஷித்ததுபோல அண்ணு காட்டின திருத்தங்களையும் உபேக்ஷித்ததுண்டோ? என்று கேட்டால்;—அது எப்படி முடியும்? 'தத்ர ஸ்ரீர் விஜயோ பூதிர் த்ருவா நீதிர் மதிர் மம' என்று அடியேன் விஜ்ஞாபிக்கவேணுமோ? என்று தானே உத்தமூர் ஸ்வாமி அருளியாகவேணும்.

இங்ஙனேயாக எழுதிக்கொண்டுபோனல் இதற்கு ஓய்வுதானுண்டோ?

முக்கியமானவொருவார்த்தை கேளீர். ஸ்ரீமத் உத்தமூர்ஸ்வாமியோடு தென்கலை வடகலைஸம்ப்ரதாயார்த்த விஷயகமான விவாதம் நடைபெற்றது ஸ்வல்பம், ஸாதாரணவிஷயங்களில் அதிகம். ஸ்ரீராமாநுஜனை ச்ரத்தையோடு ஆநுபூர்வியாக வாசிப்பவர்களுக்கு ஒன்றும் மறந்திராது. ஒன்று கேண்மின். எம்பெருமானருடைய வைபவத்தில்-திருமாலையாண்டான் பக்கலில் திருவாய் மொழிப்பொருள்கேட்கும்போது "த்ரோணுசார்யருக்கு ஏகலவ்யன்போலே" இத்யாதியுள்ளதன்றே. இது கல்பிதமென்று (பரிஹஸித்தும்) எழுதியிருந்தார் உத்தமூர்ஸ்வாமி. உடனே அன்றே தெளிவித்தேன். ஆளவந்தார்க்குத் தனியனுக ஸ்வாமியருளிச்செய்த 'யத்பதாம் போருஹத்யாநேத்யாதி ச்லோகத்தை கீதாபாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகோபக்ரமத்தில் வியாக்கியானித்தருளாநின்ற ஸ்வாமி தேசிகன்.

"த்ரோணாசார்யஸ்ய ஏகலவ்ய இவ யாமுநாசார்யஸ்ய அஹம் இத்யபிப்ராயேண த்யாநமுக்த:" என்றருளியிருப்பதை (ஸ்ரீராமாநுஜனில்) எடுத்துக்காட்டினேன். உலகமெல்லாம் கண்டது. அப்போது பல தேசிகபக்தர்கள் எழுதிய கடிதங்களின் ஒன்றுமட்டும் (ஸ்ரீராமாநுஜனில்) வெளியிடப்பட்டது "அபிநவதேசிக: ப்ராசீந தேசிகஸ்ய" போதும்போதும். பின்பழகிய பெருமாள்ஜீயர்பணித்த ஆறுயிரப்படி குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திலுள்ள தமிழ்ப்பங்க்தியை அப்படியேயன்றே மொழிபெயர்த்தருளினர் தேசிகன். இப்படி ஒன்றன்று இரண்டன்று. இதெல்லாம் தென்கலை வடகலை மதச்சச்சரவன்றே. (காலஞ்சென்ற) D. T. தாதாசாரியர்க்கும் எனக்கும் இருபத்தாறு வருஷங்கள் நடந்த விவாதங்களில் ஸம்ப்ரதாயவிவாதம் ஸ்வல்பம். ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான்கள் பொதுவாக விமர்சிக்கக் கூடியவிஷயங்களில் நடந்த விவாதங்களை அபரிமிதம். ஸுபாஷிதநீவிக்கு ஸ்ரீவைகுண்டவாஸியான (சதுச்சாஸ்த்ரவித்வான்.) தண்டரி. பட்டப்பாதாதாசாரியர் ஸ்வாமி பணித்திருந்த ரஸமய விபுலவியாக்கியானத்தை (D. T.) அச்சிடத்தொடங்கி.........(கித்யமாநயோ:) என்பதை (வித்யமாநயோ: என்றுப்ரமித்துஅச்சிட்டுவிதண்டாவாதங்களாலே பலபலஏடுகளைநிரப்பிப் போராடினது அப்பப்ப! எவ்வளவு அநியாயமான விஷயமென்பதை ஸ்ரீ உத்தமூர் ஸ்வாமி நன்கறிவர். இதில் எனக்கு ஏறக்குறைய ஓராயிரம் ரூபாயன்றே செலவு. 'பூயிஷ்டாம் தே நமஉக்திமென்றதிலுண்டான விவாதமும் தென்கலை வடகலை விவாதமன்று, வடகலை வ்யாக்க்யாதாக்களும் ஆதரித்தெழுதியுள்ள அவ்வர்த்தத்தில் ஒருவருஷம் தொடர்ந்து நடந்தது விவாதம். மிகமிக விரிந்துவிட்டது அபிநந்தனம். உபஸம்ஹரிக்கிறேன்.

உலகம் போற்றும் உயர்பதவிவாழும் உயர்திரு. ஸுப்ரீம் கோர்ட்டு ஜட்ஜ் A. அழகிரிசாமியவர்கள் ஒரு Speachல் பேசியதை சென்னை அட்வகேட் ஸ்ரீ உவே. R. V. சேஷாத்ரி ஐயங்கார் அப்படியே எழுதியனுப்பிய கட்டுரை ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 242ல் மூன்று பக்கம் வெளிவந்துள்ளது. அதில் இரண்டு பாராக்களை மட்டும்

இங்கெடுத்துக்காட்டுகிறேன்; 13—1—1969ல் சென்னைத் திருப்பாவை சாத்துமுறையன்று ஆயிரவர் நிரம்பிய திருவிழில் ஜட்ஜ் அவர்கள் பேசினது;—

"எனது நண்பர் திரு. சம்பகேசய்யங்கார், அட்வகேட் என்னை ஒருநாள் பைஸானி மாதவய்ய செட்டி சாரிடியின் சார்பில் நம் அண்ணங்கராச்சாரியர் ஸ்வாமிகள் நிகழ்த்திய உபந்யாஸத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அதற்காக திரு. சம்பகேசய்யங்காருக்கு நான் மிகவும் கடப்பாடுடையவனாயிருக்கிறேன். அன்றுதான் முதன்முதலாக நான் ஸ்வாமியின் உபன்யாஸத்தைக் கேட்டேன். அதுமுதல் மீண்டும் மீண்டும் அவர்களின் உபன்யாஸங்களைக் கேட்கவேண்டுமென்ற அவா எனக்கேற்பட்டது. முடிந்தபோதெல்லாம் மனைவி மக்களுடன் கேட்டு வருகிறேன். அவர்களும் தங்கள் நண்பர்களிடமெல்லாம் ஸ்வாமியின் உபன்யாஸத்தின் பெருமையைப்பற்றிக் கூறிக்கூறி, அவ்வுபன்யாஸங்களுக்கு அவ்வவர்களையும் அவசியம் வரவேண்டுமென்றும், ஸ்வாமியின் உபந்யாஸங்களைக் கேட்டு ஆனந்திக்க வேண்டுமென்றும் கூறி வருகிறார்கள். ஸ்வாமியின் உபன்யாஸம் எனக்குப் பிடித்திருப்பதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அவற்றில் முக்கியமாக இரண்டை இங்கே கூறுகிறேன். அருளிச்செயல், உபநிஷத்துக்கள், புராணங்கள், வியாகரணம், தமிழ் இலக்கணங்கள், சாகுந்தலம் முதலிய ஸம்ஸ்கிருத இலக்கியங்கள் முதலான எல்லாவற்றிலுமிருந்தும் கடல் அலைகள்போல் தட்டுத்தடங்கலின்றி மேற்கோள்கள் எடுத்துக்காட்டும் அழகு வேறு யாரிடமும் காணமுடியாததொன்று; என்னதான் ஆங்கிலம் படித்திருந்தபோதிலும், B. A. B. L, M. A, B. L. முதலிய பெரிய பட்டங்கள் பெற்றிருந்தபோதிலும், இவ்விதமான ஆழ்ந்த படிப்பும், அதைப் பிறர்க்கெடுத்துச் சொல்லி அவர்களை மகிழ்விக்கும் ஆற்றலும் வேறு யாருக்கும்வராது. அடுத்தது ஸ்வாமியின் ஸமரஸ மனப்பான்மை."

"நம் ஸ்வாமி எங்கு யாரிடம்தவறு இருந்தாலும் சிறிதும் தயங்காமல் அதை எடுத்துச் சொல்லிவிடுவார். பயம் என்பதே அவரிடம் கிடையாது. அதற்குக் காரணம் அவருடைய தெளிந்த ஞானம்தான். ஒவ்வொருவரும் தன்தன் மதத்தில் உறுதியாக இருக்கவேண்டும்; மற்ற மதங்களை இகழக்கூடாது. ஒரு தெய்வத்தை வழிபடுபவன் அதைவிட்டு மற்றொரு தெய்வத்தைப் பற்றினால் இரு தெய்வங்களும் அவனைக் கைவிட்டுவிடும் என்று வேதமுரைப்பதாக நம் ஸ்வாமி எடுத்துக்கூறினார்".

இப்படிக்கு டிக்டேட் பண்ணினவர் ஸ்ரீமான் R. V. சேஷாத்ரி, அட்வகேட்;
இதில் இரண்டாவது பாரா உண்மை கண்டுரைத்த விஷயம்.

— நிகமனம் —

ஸ்ரீதேசிக திவ்ய ஸூக்திகள் பெரும்பாலும் (நூற்றுக்குத்தொண்ணூறு)
பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையடியொற்றியவை
அங்ஙனல்லாத சில உக்திகள் பரஸ்பர வ்யாஹதங்களாய்
★முன்னோர்மொழிந்த பாசுரத்திற்கு மூலமானவை.
என்கிற ஸித்தாந்தம் ★வாஸுதேவ க்ருஹம்
த்வேகம் நப்லாவயதி ஸாகர: ★ என்னும்
படியாகவுள்ளது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத்வரவரமுநயே நம:

சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி யருளிச்செய்த திருப்பாவையின் ஸாரப் பொருள்களை மார்கழித்திங்களில் பத்தெட்டு நாட்களிலும் நாலைந்து நாட்களிலும் கேட்க விரும்புவார் பலருளர்; அன்னவர்களையும் மகிழ்விக்க விரும்பும் உபந்யாஸகர்களுக்கு உதவும்

கோதைதமிழ்ச்சுவையமுதம்

ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதிபயங்கரம். மஹாமஹிமோபாத்யாய

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி பணித்தது.

முன்னுரை

*பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரமனடி காட்டும் வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகுங் கோதை தமிழாகிய திருப்பாவையில் பாசுரந்தோறும் வாக்கியந்தோறும் எழுத்துத் தோறும் விசேஷார்த்த வமுதங்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன; இவற்றை அடியேன் தென்மொழியிலெழுதிய நான்கு உரைகளிலும் வடமொழியிலெழுதிய விரிவுரை யொன்றிலும் தெலுங்கு பாஷையிலெழுதிய தெளிவுரையொன்றிலும் ஸம்க்ஷிப்த மாகவும் விஸ்த்ருதமாகவும் விளக்கியிருக்கின்றேனெனினும் ஈண்டு விசேஷித்துச் சில அர்த்த ரத்னங்களை யளிக்கின்றேன். திருப்பாவைக்கு உயிர்நிலை ஆசாரியன் பெருமைகளை விவரிப்பதேயாகும். ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் "கொல்லை யரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால், நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே" என்றும், "விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அதுகாண்டுமே" என்றுமருளிச்செய்யும் முகத்தினால் — பகவத்ஸம்பந்தம் தனக்குப் பயன்படாதொழிந்தாலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தம் பழுதுபடாதென்பதை விளங்க வைத்தவளாகையாலே இத்திருப்பாவையில் பாசுரந்தோறும் ஆசார்யப்ரபாவத் தையே உள்ளுறை பொருளாக அமைத்துப் பாடியுள்ளாள். இப்பிரபந்தத்திற்கு விஷயம் மார்கழி நீராட்டமென்பது. முதற்பாட்டு. மூன்றும்பாட்டு, நான்காம்பாட்டு, இருபதாம்பாட்டு இருபத்தாறும்பாட்டுக்களில் நீராட்டத்தின் ப்ரஸ்தாவமிருந்தாலும், நீராடுவதற்குரிய இடத்திற்கு [அதாவது தடாகத்திற்கோ நதிக்கோ] இவ்வாய்ச்சி கள் சென்றதாக இல்லை. எல்லாருமாகக் கண்ணபிரான் ஸன்னிதியிலே சென்று சேர்ந்து *எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் உன்றன்னோடுற்றோமேயாவோம் உன்க்கே நாமாட்செய்வோம்* என்று சொல்லி முடித்தார்கள். இதனால், பகவத் ஸன்னி தானத்தில் சென்று சேர்வதையே இவர்கள் நீராட்டமாக மறைத்துச் சொன்னார் களென்பது அறுதியிடலாயிற்று. இனி, வெறும் நீராட்டமென்னாதே மார்கழி நீராட்ட மென்கையாலே ஆசார்ய ஸன்னிதியில் சென்று சேர்வதை அந்தரங்கப்பொருளாக அமைத்திருப்பது அறியக்கிடக்கின்றது.

எங்ஙனே யென்னில், மார்கழி யென்னுஞ்சொல் மார்க்கசீர்ஷ மென்கிற வடசொல்லின் விகாரமாய் அமைந்தது. மிருகசீருஷ நக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய பௌர்ணமாஸியுள்ள மாதம் மார்க்கசீர்ஷமாஸமென்றபடி. மாதப்பெயர்கள் ஸௌர மாநரீதியிலும் சாந்த்ரமாநரீதியிலும் வழங்கப்படுகின்றன. மேஷம் விருஷபம் மிதுநம் இத்யாதிவ்யபதேசங்கள் ஸௌரமாநரீதி. சைத்ரம், வைசாகம் ஜ்யேஷ்டம் இத்யாதி

வ்யபதேசங்கள் சாந்த்ரமாநரீதி. சித்திரை வைகாசி இத்யாதிகளான தமிழ் வழக்குக்களும் சாந்த்ரமாநரீதியையே அநுஸரித்தவை. சித்திரா நக்ஷத்ரமும் பௌர்ணமாஸியும் ஒன்று கூடினால் சைத்ரம். விசாகாநக்ஷத்ரமும் பௌர்ணமாஸியும் ஒன்று கூடினால் வைசாகம். மேல் ஒவ்வொன்றையும் இப்படியே பார்த்துக் கொள்வது. இவ்வகையில் மிருகசீர்ஷ நக்ஷத்திரமும் பௌர்ணமாஸியும் ஒன்று கூடினால் மார்க்கசீர்ஷமெனப்படுகிறது. நக்ஷத்ரங்களில் நாழிகையேறுதல் குறைதல்களுக்குத் தகுதியாக முன் நக்ஷத்திரமோ பின்நக்ஷத்திரமோ பௌர்ணமாஸியோடு கூடுதலுமுண்டு. அது நிற்க. மார்க்கசீர்ஷமென்னும் வடசொல்லே தமிழில் மார்கழியெனத் திரிந்தது.

ஆக இவ்வளவாலும் மார்க்கசீர்ஷமென்ற வடசொல்லின் பொருளிலேயே மார்கழியென்ற தமிழ்ச்சொல் உண்டாயிற்றென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. மார்க்கசீர்ஷமென்கிற இச்சொல்லுக்கு இப்பொருள் தவிர மற்றொரு பொருளும் ஸம்பாவிதமே. அதாவது, மார்க்க—சீர்ஷ என்று இரண்டு சொல்வடிவங்களாகக் கொண்டு 'மார்க்கங்களில் தலையானது' என்று கொள்வது. சீர்ஷமென்னும் வடசொல்லுக்குத் தலையென்று பொருள். மார்க்கமென்றது உபாயமென்றபடி. உபாயங்களில் தலையானது மார்க்கசீர்ஷமென்றதாயிற்று. கர்மஜ்ஞானபக்தி ப்ரபத்திகளுக்கும் மேலே ஆசார்யாபிமானமென்பது தலைசிறந்த உபாயமாயிருக்கும். அது தான் மார்க்கசீர்ஷமென்கிறது மார்கழியென்பதுமதுவே.

ஒரே சொல்வடிவமான மார்க்கசீர்ஷபதத்தை இரண்டு சொல்வடிவங்களாகக் கொண்டு இங்ஙனே பொருள் கொள்ளுகை சாஸ்த்ரஸம்மதமாகுமோவென்று சிலர் கேட்கக்கூடும். வாஸுதேவசப்தத்தை இதற்கு நிதர்சநமாகக் கொள்வது. இச்சொல்லுக்கு தத்திதவ்ருத்தியாலே வஸுதேவ புத்திரனென்னும் பொருள் யாவருமறிந்தது. 'வஸுதேவஸ்ய அபத்யம் புமாந்-வாஸுதேவ:' என்றே வ்யுத்பத்தியென்று நினைத்திருக்கிறோம். ஆனால் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் பட்டர் வாஸு:, தேவ: என்கிற இரண்டு பதங்களுக்கு ஸமாஸமாகவுங் கொண்டு பாஷ்யமிட்டிருப்பதைக் காணலாம்; அதுபோல இங்கும் மார்க்க—சீர்ஷ என்று இரண்டு பதங்களுக்கு ஸமாஸமாகக் கொள்வதிலும் குறையொன்றுமில்லை. இப்பொருளுக்குச் சேரவே ஆண்டாள் இத்திவ்வியப்பிரபந்தத்தில் பாசுரங்களை அமைத்திருக்கின்றாளென்பதை இனி மூதலிக்கிறோம். இது ஸம்க்ஷேபமாகத் தெரிவிப்பதாதலால் பாட்டுத்தோறும் சிற்சில சொற்களையோ சொற்றொடர்களையோ கொண்டு கூறுவோம். ... *

முன்னுரை முற்றிற்று.

1. கதிர் மதியம் போல் முகத்தான். கதிரவன் போலவும் சந்திரன் போலவும் விளங்குகின்ற ஸ்ரீஸூக்திகளையுடையவர். ஸ்ரீபாஷ்யம் கீதாபாஷ்யம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் முதலான க்ரந்தங்களை ப்ரவசனம் செய்யும்போது ஆசாரியர் ஸூர்யனைப்போல் ஜ்வலிப்பர். திருமந்த்ரார்த்தம் ஸ்ரீவசநபூஷணம் ஆசார்யஹ்ருதயம் பகவத்விஷயம் முதலான க்ரந்தங்களை ப்ரவசநம் செய்யும்போது ஸௌம்யமுகராய் *ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்புவா யிருப்பரென்கை. *நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்* என்றவிடத்து *ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநூம், மக்நாந் உத்தரதே லோகாந்* என்றது அநுஸந்தேயம்.

2. **பாற்கடலுள் பையத் துயின்ற பரமன்**—*உனது பாலேபோல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன்* (பெரிய திருவந்தாதி) என்கிறபடியே பால் என்று எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகிறது. அவை அளவு கடந்திருக்கையாலே கடலாகச் சொல்லிற்று. பகவத்குண ஸாகரத்தில் பரமானந்தாநுபவம் செய்துகொண்டிருக்கும் **பரமன்**—ஆசார்யன். அவனுடைய அடிபாடுகையாவது ஸாக்ஷாத் அவருடைய திருவடிகளையே பாடுகையும், திருவடிஸ்தானத்திலுள்ள அந்தரங்க சிஷ்யர்களைப் பாடுகையுமாம். நம்மாழ்வார்க்குத் திருவடி இராமானுசன்; இராமாநுசனுக்குத் திருவடி முதலியாண்டான்—என்று அந்தரங்கசிஷ்ய பரம்பரையைச் சொல்லிப் போருவதுண்டே.

3. **ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன்.** எம்பெருமான் தன்னுடைய பெருமையை மறைத்துக் கொண்டு சிறியவடிவை யேற்றுக்கொண்டு ஓர் அஸுரனிடத்திலே வந்து மூவடிநிலம் இரந்ததுபோல ஆசாரியனும் தன்னுடைய பெருமையை யெல்லாம் இல்லைசெய்துகொண்டு மநுஷ்யஸஜாதீயனாகி அன்னபாநாதிகளையே தாரகமாகக் கொண்டவன்போலக் காட்டிச் சிறுகப்பிறந்து ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான ஸம்ஸாரிகளிடத்தேவந்து 'ரஹஸ்யத்ரயம் கேளுங்கள், ஷட்கத்ரயம் (கீதை) கேளுங்கள், தத்வத்ரயம் கேளுங்கள், தத்வஹித புருஷார்த்தங்கள் கேளுங்கள்—என்றிப்படி மூன்றைப்பற்றியே இரப்பாளனாயிருப்பன். எம்பெருமான் கொள்பவன், ஆசார்யன் கொடுப்பவன—என்பது வாசி. இன்னமும், உலகளந்தபெருமான் ஸ்ரீபாததீர்த்தமளித்து உய்வித்ததுபோலஆசார்யனும் ஸ்ரீபாததீர்த்தப்ரஸாதித்துசிஷ்யோஜ்ஜீவனம் செய்தருள்வன். ச்ருங்காரரஸ ப்ரதானமான காவ்யநாடகங்களையும் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்களையும் போதிப்பவர் மத்யமகுரு; *புலையறமாகி நின்ற புத்தொடு சமணமெல்லாம் கலையறக் கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான்* என்று திருமாலையில் இழித்துரைக்கப்பட்ட ஜைநபௌத்தாதி மதநூல்களைப் போதிப்பவர் அதமகுரு. அத்யாத்மஸம்ப்ரதாய சாஸ்த்ரங்களைப் போதிப்பவர் உத்தமகுரு. அநுவ்ருத்தி நிர்ப்பந்தங்கள் காரணமாக வருந்தி யுபதேசிக்குமவர் மத்யமகுரு. எவ்வளவு அநுவர்த்தித்தாலும் ஒன்றும் உபதேசியாதவர் அதமகுரு. சிஷ்யர்களின் துர்க்கதி கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் 'பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்* என்றாப்போலே தம்முடைய பரமக்ருபையடியாகவே ஸாத்விக மஹார்த்தங்களை யுபதேசிப்பவர் உத்தம குரு. ஞானமின்றி அனுட்டானம்மட்டுமுடையவர் மத்யமகுரு ஞானமனுட்டான மிரண்டுமின்றி எதையோ சொல்லிப் போதுபோக்குமவர் அதமகுரு. ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவே யுடையரானவர் உத்தமகுரு. *உத்தமனென்கிற மூலத்திற்கு இங்ஙனே பலவகையாகக் கண்டுகொள்க.

4. **ஆழிமழைக்கண்ணா ஒன்றும்நீ கைகரவேல்.** *மார்கழி நீராட்ட* நோன்பு நோற்கப்புகுந்த ஆய்ச்சிகள் மழைத்தெய்வத்தை நோக்கி மழைபெய்யக் கட்டளையிடுவதாக அமைக்கப்பட்டது இப்பாசுரம், ஒரு தடாகத்திலே சென்று நீராடுகை இதில் கிடையாதென்றும், ஆசாரியன் பக்கலிலே சென்று அர்த்தவிசேஷங்களைக்கேட்டு சுத்தி பெறுவதே இங்கு நீராட்டமென்றும் தெரிவித்தான பிறகு இப்பாட்டில் வர்ஷிக்கும்படி பிரார்த்திக்கப்படுகிற மழைக்கண்ணன் ஆசாரியனாகவே யிருக்க

வேண்டும். ஆசார்யனே மேகமென்னத் தகுதியுடையான். (1) மேகம் உப்புக்கடலிலுள்ள க்ஷாரமான ஜலத்தையும் தான் முகந்து மிக மதுரமாக்கிப் பெய்வதுபோல ஆசாரியர் நால்வேதக்கடலிலுள்ளனவாய் மந்தமதிகளுக்கு அபோக்யங்களான அர்த்தங்களைத் தங்களுடைய திருநாவீறு கொண்டு பரமபோக்யமாக்கி உபகரிப்பர். (2) மேகமானது *உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாந்திரிந்து நன்னீர்கள் சுமந்து* (திருவிருத்தம் 32) என்கிறபடியே லோகரக்ஷணார்த்தமாகப் பெய்யவேண்டுமிடங்களிற்சென்று பெய்வதுபோல, *எண்டிசையும் பேர்த்தகர நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகாள்!. தீர்த்தகரராமின் திரிந்து* என்கிற பூதத்தாழ்வாருடைய நியமனப்படியே திவ்யதேசங்களெங்கு மெழுந்தருளி ஆத்மோஜ்ஜீவனார்த்தமாக அர்த்தவிசேஷங்களைப் பொழிவர் ஆசாரியர். (3) மேகம் மழைபெய்து பள்ளமானவிடங்களையும் நிரப்புவதுபோல ஆசார்யரும் ஸதுபதேசவ்ருஷ்டிகளைச் செய்து நீசர்களையும் உத்துங்கர்களாக்குவர். (4) மேகமானது ப்ராப்த ஸமயங்களில் பெய்யாவிடில் உலகில் பலபீடைகள் மலியும். ஆசாரியர் ப்ராப்தஸமயங்களில் ஸதுபதேசங்களைச் செய்தருளாவிடில் தேஹாத்மப்ரமம், ஸ்வாதந்த்ரியப்ரமம், அந்யசேஷத்வப்ரமம் முதலான பீடைகள் மலியும். (5) மேகம் எவ்வளவு பெய்தாலும் த்ருப்தியடையாமலும் கைம்மாறு கருதாமலுமிருப்பதுபோலவே ஆசார்யருமிருப்பர். இப்படிகளாலும் மற்றும் பலபடிகளாலும் மேகமென்னத்தகுந்த ஆசார்யரை விளித்து ஸதுபதேசங்களை வர்ஷிக்கும்படி கோரினவாறு. ஆழிமழைக்கண்ணனை விளித்து 'நீ ஒன்றும் கைகரவேல்' என்றவிதனில் ஒரு விசேஷார்த்தமுண்டு *ஓராண் வழியாயுபதேசித்தார் முன்னோர்* என்கிற உபதேசரத்தினமாலையின்படியே ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபோல்வார். தங்களுடைய ஔதார்யத்தை மறைத்துப் போந்தார்கள்; அப்படி மறைத்திடாமல் *ஏராரெதிராசரின்னருளால் பாருலகிலாசையுடையோர்க் கெல்லாமாரியர்காள்! கூறுமென்று கட்டளையிட்டதற்கேற்ப நீர் உமது ஔதார்யத்தைக் காட்டவேணுமென்கை. ஒன்றும் என்கிற சொல்லை ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து. ஆசாரியர் அஸ்மதாதிகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கு மட்டுமன்றிக்கே ஸர்வேச்வரனுக்கும் கைகொடுப்பவரென்கிற பொருளும் தோன்றும். குத்ருஷ்டிகள் மாயக்கோலாஹலங்கள் பண்ணும்போது அவற்றைப் பரிஹரிக்கவல்லார் ஆருமில்லையாக, எம்பெருமான் அதப்பாதாளத்திலே விழுந்திட, அப்படிப்பட்டவனைக் கைதூக்கிப் பிடித்தெடுப்பவரன்றோ ஆசிரியர் [*குத்ருஷ்டி குஹநாமுகே நிபதத: பரப்ரஹ்மண: கரக்ரஹவிசக்ஷண:* இத்யாதி.]

5. ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும் அணிவிளக்கு. என்றும்அணையாத விளக்காகிய ஸூர்யனே அணிவிளக்கு எனப்படுகிறான். நமது ஸம்பிரதாயத்தில் பராங்குச பரகால யதிவரர்கள் தலைமைபெற்ற ஸூர்யர்கள். பராங்குசரென்கிற நம்மாழ்வார் ☼தஸ்மை நமோ வகுளபூஷணபாஸ்கராய☼ என்கிறபடியே வகுளபூஷண பாஸ்கரரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர். பரகாலரென்கிற திருமங்கையாழ்வாரும் *கலயாமி கலித்வம்ஸம் கவிம் லோகதிவாகரம்☼ என்கிறபடியே கவிலோக திவாகரராக ப்ரஸித்திபெற்றவர். யதிவரரென்கிற எம்பெருமானாரும் ☼ஸ்ரீமாநாவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜதிவாகர:☼ என்கிறபடியே ஸூர்யராகவே ப்ரஸித்தி பெற்றவர், இந்த ஸூரியர்கள் ஆயர்குலத்தினில் தோன்றினவர்கள். (அதாவது)— ஜ்ஞாநஹீநர்களாய் ஆசாரசூந்யர்களாய் பசுப்ராயர்களான நாம்பிறந்த குலங்களிலேயே

பிறந்து ஞானவொளி விளக்கம் பெற்றார்களாதலின் ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணி விளக்காயினரிவர்கள்.

6. **புள்ளும் சிலம்பினகாண்.** ஆசாரியன் திருமாளிகைவாசலிலே பல சிஷ்யர்கள் வந்து புடுகாடு கிடக்கும்படியைக் கூறுவது இது. ''சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று குருஸப்ரஹ்மசாரி புத்ரசிஷ்யஸ்தாநே பேசும்'' என்பது ஆசார்யஹ்ருதயமாதலால் புள்ளென்று சிஷ்யர்களையுங்கொள்ளக் குறையில்லை. பொழுது விடிந்தமைக்கு அடையாளஞ் சொல்லுகையில் முதன் முதலாகப் பக்ஷியடையாளம் சொன்னது ஒரு வேதாந்த கதையை நினைப்பூட்டுதற்கு: சாரீரக மீமாம்ஸையில் (1—3—33) ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உபநிஷத் ப்ரஸித்தமான ஜாநச்ருதியின் இதிஹாஸமொன்று விவரிக்கப்படுகிறது. ஜாநச்ருதியென்கிற மஹாப்ரபு சிறந்த தார்மிகாக்ரேஸரராக இருந்தும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானஸம்பத்து இல்லாதவராயிருந்தார். அவர்க்கு ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸையை உண்டுபண்ணுவதற்காக இரண்டு மஹாத்மாக்கள் ஹம்ஸபக்ஷிகளாக வடிவெடுத்து இவரருகே பறந்து சென்று பரஸ்பரம் பேசிக்கொள்ளுகையில் இவரிடத்தில் ப்ரஹ்மஜ்ஞான மில்லாமையாகிற இழிவையும் ரைக்வரென்பவரிடத்தில் அச்செல்வம் மிக்கிருக்கையாகிற உயர்வையும் தெரிவித்துக்கொண்டே சென்றதாகவும், அதுகேட்டு ஜாநச்ருதிக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தில் ருசிவிளைந்து ரைக்வரை நாடிச்சென்று விசேஷமாக குருதக்ஷிணைகளை ஸமர்ப்பித்து அவரிடத்தில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானம் பெறலாயிற்றென்பது ஔபநிஷதமான இதிஹாஸம். அஃது இங்கு நினைப்பூட்டப்படுகிறது. ஆசார்ய சிஷ்ய ப்ரகரணத்திற்கு இது மிகப் பொருந்தியதே.

7. **கலந்துபேசின பேச்சரவம் கேட்டிலையோ ?.** நம் பூர்வாசாரியர்களின் திவ்ய ஸூக்திப் பெருமை இதில் பேசப்படுகிறது. வெறும் வடமொழியிலும் வெறுந் தென்மொழியிலுமுள்ள நூல்கள் போலன்றிக்கே உபயபாஷைகளையும் கலந்து மணிப்ரவாள நூல்களாக அருளிச்செய்த அதிசயம்; உபயபாஷைகளைக் கலந்து பேசினதுமட்டு மன்றிக்கே ச்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராண பஞ்சராத்ர திவ்ய ப்ரபந்த பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளாகிற எல்லாவற்றையும் கலந்துகொண்டு பேசியிருப்பது மிக்க அதிசயம். ''குருசிஷ்ய க்ரந்தவிரோதங்களை'' என்று தொடங்கும் ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணையின்படி பரஸ்பர விருத்தமாகப் பேசினவர்களைப்போலன்றிக்கே ''பேசிற்றே பேசும் ஏககண்டர்'' என்னும்படி ஒருவரை யொருவர் தழுவிக்கொண்டு பேசுகை மிகுந்த அதிசயம். ''மச்சித்தா மத்கதப்ராணா: போதயந்த: பரஸ்பரம்'' என்கிற கீதையின் படியே பரஸ்பரம் கூடிப்பேசு மழகு தனிப்பட்டது. ரவ: என்னும் வடசொல்லே அரவமென்றாகி யிருக்கிறது. இதற்கு த்வநியென்று பொருள். பேசின பேச்சு கேட்டிலையோ? என்னாமல் பேச்சரவம் கேட்டிலையோ? என்றதனால் மஹான்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் பேச்சில் கிடைக்கிற பொருளோடே நில்லாமல் த்வனிப் பொருளெனப்படுகிற உள்ளுறை பொருளும் குறிக்கொள்ளத் தக்கதென்று உணர்த்தப்படுகிறது ''திருப்பாவையில் ஸ்வாபதேசார்த்தம் கேளாமல் வெறும் சப்தார்த்தம் மட்டுமா கேட்பது?'' என்று ஆண்டாள் தானே கூறிவைத்ததாகக் கொள்க. ''கேட்டிலையோ?'' என்றதை ஊன்றி நோக்குக.

8. கோதுகலமுடைய பாவாய்!. குதூஹலமுடைய பாவையே! என்றபடி. இதற்கு இரண்டுவகையான பொருள். தன்னுடைய குதூகலத்தை எம்பெருமானிடத்து உடையவளே! என்றும், எம்பெருமானுடைய குதூகலத்தைத் தன்னிடத்திலுடையவளே! என்றும். இவ்விருவகைப் பொருளையும் ஸஹிக்குஞ் சொல்தொடர் இது. கீதையில் ☆ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம் ஸச மம ப்ரிய:☆என்று பகவான் தானே சொல்லுகிறான். தன்னுடைய குதூஹலம் ஞானியினிடத்து உள்ளதாகவும், ஞானியினுடைய குதூகலம் தன்னிடத்து உள்ளதாகவும் இதில் சொல்லிற்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் (5—1—7) ☆மெய்ம்மாலாயொழிந்தேன் எம்பிரானுமென்மேலானே☆ என்கிற பாசுரத்தினால் இதனையே யருளிச்செய்தார். 'எம்பெருமானிடத்தில் நாம் ப்ரீதிவைப்பது சிறந்ததா? அவன் நம்மிடத்தில் ப்ரீதிவைப்பது சிறந்ததா? என்று ஒருவர் கேட்க, அதற்கு மற்றொருவர் சொன்னார் 'இங்ஙனே கேள்வி கேட்பதில் பயனில்லை; எம்பெருமானிடத்தில் நாம் வைக்கிற ப்ரீதி அதிகமா? அவன் நம்மிடத்தில் வைக்கிற ப்ரீதி அதிகமா? என்று கேள்வி கேட்கவேணும்' என்றார், இக்கேள்விக்கு யாரால் விடையிறுக்க முடியும்? அவனிடத்தில் நாம் வைக்கிற ப்ரீதியின் அளவை நாம் தெரிந்து கொள்ளமுடியுமேயல்லது அவன் நம்மிடத்தில் வைக்கும் ப்ரீதியின் அளவை நாம் எங்ஙனே தெரிந்து கொள்ளமுடியும்? என்று சிலர் நினைப்பர். அவனுடைய ப்ரீதியை யநுபவிக்கிற மஹான்கள் பேசும் பாசுரத்தினால் எளிதாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். நம்மாழ்வார் ☆வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று ஆர்வுற்ற என்னை யொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்பருகினான்☆ என்றன்றோ பேசியுள்ளார். ஞானிகள் பக்கலிலே எம்பெருமான் கொள்ளும் குதூஹலமே அதிகமென்று இதனால் நன்கு தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். ஆகவே 'கோதுகலமுடைய பாவாய்!' என்றது பகவானுடைய குதூஹலத்தைத் தன்னிடத்திலே அதிகமாகவுடைய உத்தமாதிகாரியான மஹாசார்யரைச் சொல்லிற்றாகிறது.

9. உன்மகள்தான் ஊமையோ அன்றிச் செவிடோ?. ஆசார்யருடைய அப்ரமேய ப்ரபாவங்களைத் தெரிவிப்பது இது "பரீவாதேஷு யே மூகா பதிராச்ச பரோக்திஷு, பரரந்த்ரேஷு ஜாத்யந்தா: தைர் ஜிதம் புவநத்ரயம்" என்பது நீதிசாஸ்த்ரவசனம். பிறரைப்பற்றி நிந்தனைகள் செய்வதில் ஊமைகளாகவும், பிறர் நம்மைப்பற்றிக் குறையாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளில் காதுகொடாத செவிடர்களாகவும், பிறருடைய குற்றங்குறைகள் காண்பதில் கண்செலுத்தாத குருடர்களாகவுமிருப்பவர்கள் மூவுலகையும் வென்றவர்களாவர் என்பது மேலே குறித்த ச்லோகத்தின் கருத்து. பாசுரத்தில் ஊமையோ செவிடோ என்றதோடு குருடோ என்பதும் கூட்டிக் கொள்ளத்தக்கது. ஆக, பரதூஷணைகள் செய்யாமையும், பிறர் செய்யும் நிந்தைகளில் செவிகொடாமையும், பிறருடைய குற்றங்குறைகள் காணாமையுமாகிற பெருமைகள் பொலிந்தவர் ஆசார்யபீடத்தில் அமரத் தகுந்தவர் என்றதாயிற்று.

10. நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய் நோன்பு நோற்று முடித்து ஆனந்தாநுபவம் செய்யாநின்றவளே! என்பது இதன் பொருள். கோபிகள் நோன்புநோற்க முயலகின்றார்களேயொழிய இன்னும் அதுதொடங்கவேயில்லை. அப்படியிருக்க, நோன்பு நோற்றுத் தலைக்கட்டிக் களிக்கின்றவளே! என்று சொல்லுவதன் கருத்தை நோக்கிக்

காணவேணும். கேண்மின். அதிகாரிகள் ஸாத்யோபாய நிஷ்டர்களென்றும் ஸித்தஸாத்நநிஷ்டர்களென்றும் இருவகைப் படுவர்கள். கீதையில் சரமச்லோகத்திற்குக் கீழே சொல்லப்பட்ட உபாயங்களிலே ஊன்றியிருக்குமவர்கள் ஸாத்யோபாய நிஷ்டர்கள். அந்த உபாயாந்தரங்களில் துவளாதே ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானையே சிக்கனக் கைப்பற்றி *நிர்ப்பரோ நிர்ப்பயோஸ்மி* என்றிருக்குமவர்கள் ஸித்தஸாதந நிஷ்டர்கள். இத்தகைய அதிகாரிகள் இனிச்செய்ய வேண்டியது யாதுமில்லை. ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "சாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையுமிடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த, ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இருகையும் விட்டுக் கரைகுறுகுங்கால மெண்ணுவர்கள்" என்ற சூர்ணையும், அதற்கு மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானமும் ஸேவிப்பது. மேலேயெடுத்த சூர்ணையில் சாஸ்த்ரிகள் என்றும் ஸாரஜ்ஞர் என்றும் இருசொற்கள் உள்ளன. ஸாரஜ்ஞர் என்னப்பட்ட அதிகாரிகளே நம் ஆசார்ய ஸார்வபௌமர்கள். இவர்கள் க்ருதக்ருத்யர்கள். இவர்களுக்கு இனிச்செய்ய வேண்டுவதொன்றுமில்லை. *க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே* என்றும், *விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ் தத்வதோ யே தேஷாம் ராஜந்! ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா:* என்றும் புகழப்பட்ட உத்தமாதிகாரிகள் இவர்கள். இவர்களையே நோற்றுச்சுவர்க்கம் புகுகின்றவர்களாகச் சொல்லிற்று.

11. [புனமயிலே] மயிலுக்கும் ஆசாரியர்க்கும் பலபடிகளாலே ஸாம்ய முண்டு. (1) மயிலுள்ளவிடத்தே விஷம்பூச்சிகள் நாடமாட்டா; அதுபோல *யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம் ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே, ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதிதுர்ப்பிக்ஷதஸ்கரா:* *கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயன வெல்லாம் நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்* என்கிறபடியே மஹான்களுள்ளவிடத்தில் ஒருவகையான அவத்யமும் தலைகாட்டமாட்டாது. (2) மயில் ஸந்தோஷாதிசயமுண்டான காலத்தில் சிறகை விரித்துக் கூத்தாடும்; மஹான்களும் ப்ரஹ்மானந்தம் தலைசிறந்து பொங்கும் காலத்திலே தம்முடைய ஜ்ஞானவிகாஸத்தைக் காட்டி நின்றாடுவர்கள். (3) 'மயிலே மயிலே! இறகுபோடு' என்றால் போடாது; அதனை ச்ரமப்படுத்தியே இறகு ஸம்பாதிப்பர்கள்; அதுபோல அநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யர்களான மஹான்களை *மைத்ரேய: பரிபப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச* என்றும் *ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே மிகவுமநுவர்த்தித்தே ஜ்ஞாநஸம்பாதனம் செய்யலாயிருக்கும். (4) *கருங்கண் தோகை மயிற்பீலியணிந்து* *மகுடாலம்பி மயூரபிஞ்ச்சமாலா:* இத்யாதிப்படியே மயிலின் அவயவைகதேசம் எம்பெருமானுடைய திருமுடிமீது ஏறி விளங்கும். அதுபோல எம்பெருமான் ஆழ்வாராசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கேட்டருளித் தலை துலுக்கிக் கொண்டாடுவன். (5) மயில் முகிலைக் கண்டவாறே களித்துக் கூத்தாடும்; மஹான்களும் *கார்முகில்போல் வண்ணன்கண்ண னெம்மானைச் சொல்லிப்பாடி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளுவர்கள். (6) மயிலைக்கண்டவாறே பாம்புகள் பயந்தோடும்; மஹான்களைக் கண்டவாறே குடிலவ்ருத்திகளாயிருப்பார் அஞ்சி நடுங்கி அகல்வர்கள். இங்ஙனே மற்றும் பல பொருத்தங்கள் கண்டுகொள்க.

12. கற்றுக் கறவை யென்னும் பதினோராம் பாட்டையும், கனைத்திளங்கற்றெருமை யென்னும் இப்பன்னிரண்டாம் பாட்டையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் ஒரு விலக்ஷண

மான சாஸ்த்ரார்த்தும் தெரியவரும் கற்றுக்கறவைப் பாசுரத்தில் "கறவைக்கணங்கள் பல கறந்து" என்று இடையர்களின் க்ருத்யமாகிய பால் கறப்பதென்னும் செயல் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லிற்று. *கனைத்திளம் பாசுரத்தில் அந்த க்ருத்யம் செய்யப்படவில்லையென்று சொல்லிற்று. அது எந்த வாக்கியத்தினால் சொல்லிற்றென்னில் "கனைத்திளங்கற்றெருமை கன்றுக்கிரங்கி நினைத்து முலைவழியே நின்று பால்சோர நனைத்தில்லஞ் சேறாக்கும்" என்பதனால்—எருமையைக் கறப்பாரில்லாமலும் கன்றைக் கட்டவிழ்த்து விடுவாரில்லாமலும் போனபடியாலே கன்றின் வாய் வழியுமன்றிக்கே கறப்பார் கைவழியுமன்றிக்கே எருமையானது முலை வழியாகவே பாலைப் பெருக்கி இல்லத்தையெல்லாம் நனைத்துச் சேறாக்கி விட்டதாகத் தெரிவிக்கப் பட்டது. கறக்கவேண்டியவர் ஏன் கறக்கவில்லையென்று கேள்வி வரும் அதற்கு விடையாக 'நற்செல்வன்' என்றது. இந்த நற்செல்வன் யாவனென்னில், கண்ணபிரானை ஒரு க்ஷணகாலமும் விட்டுப் பிரியமாட்டாதே அநவரதமும் கண்ணனோடு கூடவே திரியுமவனும். பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் (3—4—3) *சுரிகையும் தெறிவில்லும் செண்டுகோலும் மேலாடையும் தோழன்மார் கொண்டோட. ஒரு கையாலொருவன் தன் தோளையூன்றி* என்றருளிச் செய்கிறார்; கண்ணன் தனக்கு அந்தரங்க ப்ரியனை ஒரு கோபால பாலகனுடைய தோளை யூன்றிக்கொண்டு உலாவுவனென்று கூறியுள்ளார். அவன் ஸதா ஸர்வதா கண்ணனோடு கூடவேயிருந்து போதுபோக்குமவனாகையாலே அவனுக்குத் தன் ஜாதிக்கேற்ற கருமமாகிய கறத்தல் தொழிலைச் செய்வதற்கு ப்ரஸக்தி யில்லாமற் போயிற்றென்று இங்குக் காட்டப்பட்டது ஆக, கீழ்ப்பாட்டில், கறப்பதாகிய ஜாதி க்ருத்யத்தைச் செய்திறபடி சொல்லி இப்பாட்டில் அது செய்யாதபடி சொல்லுகையாலே உலகில் இருவகைப்பட்ட அதிகாரிகளுண்டென்று காட்டப்பட்டதாகிறது. கர்மாநுஷ்டானத்திலேயே ஊன்றியிருப்பார் சிலர்; பகவத் கைங்கர்ய நிஷ்டையாலே கர்மாநுஷ்டானத்திற்கு அவகாசம் பெறாதே அது செய்யாதிருப்பார் சிலர். முந்தின அதிகாரிகள் கற்றுக்கறவைப் பாட்டிலே சொல்லப்பட்டனர்; பிந்தின அதிகாரிகள் இப்பாட்டிலே சொல்லப்பட்டனர். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் "ஜாத்யாச்ரம தீக்ஷைகளில் போதிக்கும் தர்மங்கள் போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும்" என்ற சூர்ணையின் மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் ஸேவிக்கத்தக்கது.

13. [பொல்லாவரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானைக் கீர்த்திமைபாடி] க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அஸுரர்களும், ராமாவதாரத்தில் ராக்ஷஸர்களும் எதிரிட்டு மடிந்ததாக இதிஹாஸங்களினாலறிகிறோம். அவ்வஸுரராக்ஷஸ உபயவர்க்கத்தினரும் ஆசாரியர்களின் காலத்திலே எதிரிட்டு மடித்தார்கள். ஆழ்வார் *பொலிக பொலிகவிலே, *அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல் உய்யும் வகையில்லை தொண்டீர்☆ என்றருளிச்செய்தது எம்பெருமானார் காலத்து நிகழ்ச்சியை முன்னமே ஸாக்ஷாத்கரித்து அருளிச் செய்கையாலே இப்பாட்டில் சொன்ன அஸுர ராக்ஷஸவிநாசநம் ஆசார்ய ஸார்வபௌமர் செய்ததேயாகக் கொள்ளக் குறையில்லை. இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த ஆசார்யருடைய திவ்யகீர்த்திகளை யநுஸந்தானம் செய்து கொண்டே பல பக்தர்கள் காலக்ஷேப ஸ்தலத்திற்குச் சென்று சேர்ந்தமை சொல்லிற்றாயிற்று. ☆ஜயதி திசாமுகேஷு யதிராஜயர: படஹ:☆என்ற யதிராஜஸப்ததிஸூக்திகாண்க.

14. இப்பாட்டில்—நங்காய்! நாணுதாய்! நாவுடையாய்! என்ற மூன்று விளிகளும் ஆசார்ய ஸார்வபௌமருடைய பெருமைக்கு ஏற்ற விளிகளாம். உத்தம புருஷர்களை நம்பியென்றும், உத்தமஸ்த்ரீகளை நங்கையென்றும் கூறுவது வழக்கம். எல்லாவகையான நிறைவும் பொருந்தியவர்களையே இச்சொற்களால் கூறுவர். *இசைவல்லார் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லாவறநெறி யாவுந் தெரிந்தவன்* என்று நூற்றந்தாதியில் கூறியபடியே ஸகலவித பாண்டித்யங்களும் நிறைந்து அநுஷ்டாந ஸம்பத்தும் நிரம்பியிருக்கப்பெற்ற ஸ்வாமியின் பெருமையை நங்காய்! என்னும் விளியினால் தெரிவித்தவாறு. [நாணுதாய்!] நாண் என்பது வெட்கத்திற்குப்போலவே அஹங்காரத்திற்கும் பெயர்; ஆகவே நாணுதாய் என்றது அஹங்காரமற்றவரே! என்றபடி. இது மமகார மற்றமைக்கும் உபலக்ஷணம். *நீர் நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்தவர்களில் தலைவரானவரே! என்றதாயிற்று. வெட்கப்பட வேண்டிய செய்கையைச் செய்யாதவரே! என்றுமாம். இதற்குமேல் [நாவுடையாய்!] உலகத்தில் யார்க்கு நாக்கு இல்லை? எல்லார்க்கு முள்ளதே. யாருடைய நாவினால் உலகமெல்லாம் வாழ்கின்றதோ அவரே நாவுடையராவர்; பிராட்டி திருவடியை நோக்கி *வாசா தர்ம மவாப்நுஹி என்றாள். வாய் படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறுவாயாக என்றாள். ☼ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி☼ என்றார் ஒருவர்; ☼ஸா ஜிஹ்வா ஸ்யாத் யயா ஸர்வே ஜீவந்தி ப்ராணிநோ புவி☼ என்றார் மற்றொருவர்; ☼ஸா ஜிஹ்வா யத்ர ராஜந்தே வித்யா ஹ்ருத்யாச் சதுர்தச☼ என்று உரைத்தனர் மற்றொருவர். இவற்றால் தேறினதென்ன? பகவானை ஸ்துதிக்கும் நாவே நா; உலகுக்கெல்லாம் உதவிசெய்யும் நாவே நா; பதினான்குவித்யைகளையும் தன்னில் கொண்டிருக்கும் நாவே நா—என்றதாகத் தேறிற்று. இத்தகைய நாவுடைமை ஸ்ரீ ஆசார்யர் பக்கலிலே அற்புதமாகக் காணலாம்.

15. இப்பாட்டில் எழுப்பப்படுகிற வ்யக்தியைக் கிளியே! என்றழைத்ததனால் *முன்னோர் மொழிந்தமுறை தப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசும் படியை சிக்ஷித்ததாகிறது. தம்முடைய நெஞ்சில் தோற்றினதையெல்லாம் கை போனபடியேயெழுதிவைத்திட்டு, அத்தோடு நில்லாமல் 'இது நான் தான்தோன்றியாக எழுதினதன்று; நெடுநாள் குருகுலவாஸம் பண்ணிக்கேட்ட அர்த்த விசேஷமிது உபதேச பரம்பராப்ராப்தமானது' என்றும் எழுதிவைத்து பாமரப்ரதாரணம் பண்ணுவார் சிலருண்டே; அப்படிப்பட்டவர்கள் உபதேசரத்தினமாலையில் *முன்னோர்மொழிந்த முறைதப்பாமல் கேட்டுப், பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசாதே—தன்னெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லி இது சுத்த வுபதேச வரவாற்றதென்பர் மூர்க்கராவார்* என்கிற பாசுரத்திற்கு இலக்கானவர்கள். அப்படியல்லாதவர்களே கிளிப்பிள்ளைகள்.

16. [நாயகனாய் நின்ற] ஆசார்ய கோஷ்டியில் நடுநாயகமாக நிற்பவர் எம்பெருமானார் என்று காட்டுகிறபடி. "அமுநா தபநாதிசாயிபூம்நா யதிராஜேந நிபத்த நாயகஸ்ரீ:" என்ற யதிராஜ ஸப்ததிஸூக்தியும் காண்க. [நந்தகோபன்] எம்பெருமானைப் புத்திரனாகப்பெற்ற விஷயத்தில் எம்பெருமானார்க்கு நந்தகோபனோடு ஸாதர்மியம். யதிராஜ ஸம்பத்குமாரனென வழங்கப்படுகிற செல்வப்

பிள்ளையை க்ருஷ்ணகிசோர ஸ்தாநீயனாகக் கொள்க. [உடைய] ஸ்வாமிக்கு உடையவரென்று வழங்குந் திருநாமத்தை ஸூசிப்பித்தபடி. [கோயில்காப்பான்] கோயிலென்கிற சொல் திருவரங்கம் பெரியகோயிலை மட்டும் சொல்லுவதாகவுங் கொள்ளலாம்; மற்றும் பல கோவில்களையும் சொல்லுவதாகவுங் கொள்ளலாம். *தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே* என்றும் *ஸ்ரீமந் ஸ்ரீரங்கச்ரிய மநுபத்ரவாமநுதிநம் ஸம்வர்த்தய* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவரங்கச் செல்வத்தைக் காத்தருளினவரென்கை. *மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலைமற்றுமுவந்திடுநாள்* என்கிறபடியே ஸகல திவ்யதேசங்களையும் உத்தரிப்பித்தார் ஸ்வாமியே யாதலால் கோயில்களைக் காத்தருளினவரென்பதும் பொருத்தமே. [கொடித் தோன்றுந் தோரணவாசல் காப்பானே!] *கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம் குறுகினர்* என்றும் *நெடுவரைத் தோரணம் நிரைத்தெங்குந் தொழுதனருலகே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொடியும் தோரணமுமான வாசல் பரமபதவாசல்; அதுதன்னையும் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் தம்முடைய ஆளுகையிலே வைத்துக் கொண்டிருப்பவரென்கை. எம்பெருமானார் திருவருளைப் பெறாதவர்களுக்கு அந்த வாசலிற் புகுவது அரிதென்கிற ப்ரஸித்தியை நினைக்க.

17. அம்பரமே தண்ணீரே பாட்டில்; நந்தகோபர் யசோதை கண்ணன் பலராமன் என்கிற வியாஜத்தினால் முறையே ஆசார்யன், திருமந்த்ரம், திருமந்த்ரார்த்தம், திருமந்த்ரார்த்தஸாரம் ஆகிய இந்நான்கும் உரியசொற்களால் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. (எங்ஙனே யென்னில்;) நந்தகோபாலன் அம்பரமும் தண்ணீரும் சோறும் அறஞ்செய்வதாகச் சொல்லி யுள்ளது. இம்மூன்றையும் ஆசார்யனே அறஞ்செய்யக் காண்கிறோம். அம்பரமென்பது ஆகாசம்; பரமாகாச சப்தவாச்யமான *நலமந்தமில்லதோர் நாடெனும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபிக்கச்செய்வதே அம்பர மறம் செய்கை. தண்ணீரென்பது விரஜையாறு. விரஜா நதீஸ்நானத்தைச் செய்விப்பவனென்கை. சோறு என்பது—உபநிஷத்தில் அன்னமாக ஓதப்பட்ட ப்ரஹ்மமேயாம். *அஹமந்நா தோஹமந்நா தோஹமந்நாத:* என்று ஸாமகானம் செய்து கொண்டு ப்ரஹ்மாநுபவம் செய்யும்படி பண்ணுவிப்பவர் ஆசாரியர். நந்தகோபாலனென்றதும் ஆசார்யரிடத்திற் பொருந்தும். *எடுக்க பேராளன் நந்தகோபன்* என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடி நந்தகோபர் நிதிபெற்றுப் பரிபூர்ண பகவதநுபவம் செய்தவர், ஆசார்யரும் அப்படியேயன்றோ. இனி, கொம்பனார்க் கெல்லாமென்று தொடங்கி இரண்டடிகளால்—பகவானைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற மாதர்களுள் மிகச் சிறந்தவளே! என்று சொல்லி யசோதைப்பிராட்டி எழுப்பப்படுகிறாள். "மந்த்ரோ மாதா குரு: பிதா" என்ற பிரமாணத்தின்படி மாதாவாகச் சொல்லுகிறது மந்த்ரத்தையே. மாதாவானவள் ப்ரஜையைத் தன் வயிற்றினுள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருப்பதுபோல மந்த்ரமும் பகவானைத் தன்னுள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருக்குமே. பகவானுடைய மாதாக்களுள் யசோதை "ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர்! நானே மற்றாருமில்லை" என்னும்படி சிறப்புற்றதுபோலத் திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரம் மற்றுள்ள மந்த்ரங்களிற் காட்டில் சிறப்புற்றதன்றோ. இதற்குமேல் "அம்பர மூடறுத் தோங்கி யுலகளந்த" இத்யாதியால் திருமந்த்ரார்த்தம் அநுஸந்திக்கப்பட்டதாகிறது. எம்பெருமான் ஸர்வ வ்யாபகனென்பதே நாராயண மந்த்ரார்த்தமாதலால் அந்த ஸர்வவ்யாபகத்வமே இங்கு அநுஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று. திருமங்கையாழ்வாரும் திருநெடுந்தாண்டகத்தில் (4) "மந்திரத்தை

மந்திரத்தால் மறவாதென்றும் வாழுதியேல்'' என்று திருமந்த்ர ப்ரஸ்தாவம் செய்தவுடனே *ஒண்மிதியிற் புனலுருவி* என்கிற அடுத்த பாசுரத்தினால் திருமந்த்ரார்த்தமான த்ரிவிக்ரமாபதானத்தையேயன்றோ அநுஸந்தித்தது. இதற்குமேல் *செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா* இத்யாதியினால் பாகவதோத்தமனான நம்பிமூத்தபிரானை [பலராமனை] யுணர்த்தியது ''நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க் கடிமை'' என்று திருமங்கையாழ்வார் திருமந்த்ரத்தின் ஸாரார்த்தமாக எடுத்துக் காட்டியருளினது பாகவத சேஷத்வமாகையாலே அதனை ஸூசிப்பித்தபடி. ஆதிசேஷாம்சபூதனன்றோ பலராமன். இங்கு ''உம்பியும் நீயுமுறங்கேல்'' என்று இருவரையும் ஒன்று சேர்த்துச் சொன்னது பகவச் சேஷத்வமும் பாகவத சேஷத்வமும் ஒன்றை விட்டொன்று பிரிந்திராதென்கிற தத்துவதத்திற்கு ஸ்மாரகமாகும்.

18. *[உந்து மதகளிற்றன்]* ☼மதக்களிறைந்தினையும் சேரிதிரியாமல்* என்ற பொய்கையாழ்வார் பாசுரத்தின்படியே மதயானை போன்ற பஞ்சேந்திரியங்களையும் நொறுக்கித் தள்ளுமவர் ஆசாரியர். [ஓடாத தோள்வலியன்] தோள் என்றது கையென்றபடி; கையாவது ஞானக்கை. வாதிகளையோ பிரதிவாதிகளையோ கண்டு பிற்காலிக்க வேண்டாதே வித்வத் கோஷ்டிகளில் முன்னணியில் நிற்கு மாசார்யரைச் சொல்லுகிறது. அன்றியே, அஸ்மதாதிகள் ஸம்ஸார காந்தாரங்களில் ஓட வேண்டாத மிடுக்குடையவர் என்னவுமாம். [நந்தகோபாலன் மருமகள்] எம்பெருமானுக்கு ப்ராண வல்லபர்களா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. எம்பெருமான் பிராட்டியின் வாக்கைமீறி நடவாதாப்போலே ஆசார்யர்களின் திருவாக்கையும் மீறி நடக்ககில்லானாகையாலே அவனுக்குப் பத்நீஸ்தாநீயர்களா யிருப்பர்களாயிற்று ஆசாரியர்கள். [நப்பின்னாய்] ஏழு ரிஷபங்களாகிற விரோதிகளையழித்துக் கைப்பற்றப்பட்டவள் நப்பின்னை; இவ்வண்ணமாகவே காமக்ரோதலோப மோஹமத மாத்ஸர்ய அஸூயைகளாகிற பல விரோதிகளின் நிரஸந பூர்வமாக எம்பெருமானால் கைக்கொள்ளப்பட்டவர் ஆசாரியர். [கந்தங்கமழுங்குழலீ] மாதர்கள் *செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி யெண்பகர் பூக்களைக் குழலிலே சூடி நறுமணம் கமழப்பெறுவர்கள்; ஆசாரியர்கள் *அஹிம்ஸா ப்ரதமம்புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரியநிக்ரஹ:, ஸர்வபூததயாபுஷ்பம் க்ஷமாபுஷ்பம் விசேஷத:, த்யாநம் புஷ்பம் தப; புஷ்பம் ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் ததைவ ச; ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத்* என்னப்பட்ட புஷ்பங்களினாலே நறுமணம் வீசப்பெறுவர்கள். இவர்களின் திருமேனி முழுவதும் நறுமணம் கமழ நின்றாலும் முக்கியமாகத் திருமுடியிலேயாயிற்று அது காணலாவது; வணங்காமுடி மன்னராகவன்றிக்கே வணக்கமே கொண்டிருக்கும்படியைச் சொன்னவாறு. ☼நமந்தி ஸந்த:☼ இத்யாதி.

19. **குத்துவிளக்கெரிய**பாசுரத்தைப் பார்த்தால் இது ஸதஸ்ஸுக்கு உரிய பாட்டு அன்றுபோல்தோன்றும்; உண்மையில் வேதாந்த விழுப்பொருள்கள் நிரம்பிய பாட்டு இது [நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பா! வாய் திறவாய்] திருவாய்ப்பாடியிலே ஆய்ச்சிகளுக்குள்ளே நப்பின்னை எப்படி மிகச் சிறந்தவளோ, அப்படி சிஷ்யவர்க்கங்களில் மிகவுயர்ந்து விளங்குகின்ற வொரு ஜ்ஞாநாதிகருடைய ஞானபக்திகளிலே வியப்புக்கொண்டிராநின்ற ஆசார்ய ஸார்வ

பெருமரே! வாய் திறந்து உபதேசங்கள் செய்தருளவேணும் என்று வேண்டுகிறபடி. இந்த சிஷ்யாசார்யர்களின் வாஸஸ்தானம் எதுவென்னில்; [மெத்தென்ற பஞ்சசயனம்] மென்மை, குளிர்ச்சி, நறுமணம், வெண்மை, விரிவு என்கிற ஐவகைச்சிறப்புக்கள் பொருந்திய படுக்கைக்குப் பஞ்சசயனமென்று பெயர். இந்த ஐவகையில் மெத்தென்றிருத்தலும் சேர்ந்திருக்கச் செய்தேயும். தனிப்பட [மெத்தென்ற] என்று விசேஷணமிட்டது, அது முக்கியமாயிருக்கும்படியைக் காட்டுதற்காம். ☼ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந:☼ இத்யாதி ச்லோகங்களாலும், ☼மிக்க விறை நிலையும் மெய்யா முயிர் நிலையு மித்யாதி பாசுரங்களாலும் தெரிவிக்கப்பட்ட அர்த்த பஞ்சகமே இங்கு மெத்தென்ற பஞ்சசயனமாக விவக்ஷிதம். அந்த அர்த்த பஞ்சகம் எங்கே கிடைக்கிறதென்ன; [கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்] சாஸ்த்ரங்களே கட்டிலாக விவக்ஷிதம், கட்டிலே நான்கு கால்கள் தாங்குவதுபோல சாஸ்த்ர ப்ரமேயங்களெல்லாம் நால்வகைப்பட்டிருக்கு மென்று கொள்க. "சதுர்விதமான தேஹவர்ணாச்ரமாதிகார பல மோக்ஷஸாதந கதி யுகதர்ம வ்யூஹரூப க்ரியாதிகளை யறிவிக்கிற" இத்யாதியான ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணையின் வியாக்கியானம் ஸேவிப்பது. சாஸ்த்ரங்கள் எதற்காக ஏற்பட்டதென்ன; [குத்து விளக்கெரிய] ஞான வெளிச்சமுண்டாவதற்காக. [கோட்டுக்கால்] கோடு என்று யானைத்தந்தத்திற்குப் பெயர். ☼காட்டை நாடித் தேனுகனும் களிறும் புள்ளுமுடன்மடிய வேட்டையாடி வந்த கண்ணன் யானைத்தந்தங்கொண்டு நப்பின்னைக்குக் கட்டில் அமைப்பதுபோல, ஆசார்யர் பரசமயிமத வேழங்களை வென்று முடித்து அந்த வெற்றி தோற்ற வீற்றிருக்கும் இருப்பின் வீறு இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

20. செப்பன்ன மென்முலை யென்று தொடங்கி நப்பின்னைப்பிராட்டியின் அவயவ ஸௌந்தர்யாதிசயம் பேசப்படுகிறது. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்—பிராட்டி சேதநனையும் திருத்துவள் எம்பெருமானையும் திருத்துவள் என்று ஸாதித்து வருமிடத்தில் "இருவரையும் திருத்துவது முபதேசத்தாலே;........உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதநனை அருளாலே திருத்தும்; ஈச்வரனை அழகாலே திருத்தும்" என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே, எம்பெருமானை அஸ்மதாதிகள் திறத்தில் அபிமுகனாகச் செய்வதற்கு உபயோகப்படும் வடிவழகாகையாலே இங்கு அதனை வருணிக்கிறது. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ஸாதித்தது ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைப்பற்றியேயொழிய நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பற்றியன்றே யென்று சங்கிக்க வேண்டாதபடி ☼நப்பின்னை நங்காய் திருவே!☼ என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இவளையும் திருவின் அம்சபூதையாகக் கொள்கவென்றபடி. ஆசார்ய பரமான ஸ்வாபதேசப் பொருளில் "ஆசாரியன் சிச்சனாருயிரைப் பேணுமவன், தேசாரும் சிச்சன் அவன் சீர்வடிவை" என்கிற உபதேசரத்தினமாலைப் பாசுரப்படியே சிஷ்யர்களுக்கு ஆசார்யருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹமே பரமோத்தேச்யமென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் உணரத்தக்கது. ☼சீராருமெதிராசர் திருவடிகள் வாழி☼ என்றும் ☼செய்யதாமரைத் தாளிணை வாழியே☼ என்றும் கலம்நிச்சலும் அநுஸந்திப்பது இதுபற்றியே யன்றோ.

21. எதிர்பொங்கிமீதளிப்ப—☼புத்ராதிச்சேத் பராஜயம்☼ என்றும் ☼சிஷ்யாதிச்சேத் பராஜயம்☼ என்றும் சொல்லுவர்கள். தகப்பனார் தம் மகனிடத்தில் தோல்வியடைய விரும்பவேண்டும்; ஆசாரியர் தம் சிஷ்யனிடத்தில் தோல்வியடைய

விரும்பவேண்டும். அதாவது—ஆசாரியன் தன்னைக்காட்டிலும் மிக வல்லவனாய் தனக்கும் அறிவூட்ட வல்லவனான சிஷ்யனைப்பெற்று அஸூயைப் படாதே மிகவும் மகிழ்ந்திடுவன் என்றவாறு. எம்பெருமானார் திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழி கேட்கும்போது, ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலிருந்த அர்த்தவிசேஷங்களைத் தாம் அறியப்பெற்று அவ்வாசிரியர்க்கும் உணர்த்தினரென்பது ப்ரஸித்தம். கூரத்தாழ்வான் போதாயந வ்ருத்தி க்ரந்தத்தையெல்லாம் திருவுள்ளத்தில் தேக்கிக்கொண்டிருந்து ஸ்வாமி தாமும் விஸ்மயப்படும்படியான மேதாப்ரதிபாவிலாஸசாலியா யிருந்தாரென்பது ப்ரஸித்தம். விளக்கில் கொளுத்தின தீவட்டிபோலே ஆழ்வானை அதிசயித்து பட்டரும், பட்டரை அதிசயித்து நஞ்சீயரும், நஞ்சீயரை யதிசயித்து நம்பிள்ளையும் ஞானநிதிகளாக விளங்கினர்களன்றோ. இவர்களெல்லாரும் ஸமய விசேஷங்களிலே ஸ்வாசார்யர்களுக்கு உத்போதநம் பண்ணி "வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினளே" என்ற திருநெடுந்தாண்டகப் பாசுரத்திற்கு இலக்கியமாக விளங்கினர்களென்பது பலபல ஐதிஹ்யங்களினால் விளங்காநின்றது. ஏற்றகலங்கள் எதிர்பொங்கி மீதளிக்குந் தன்மை இதுவேயாம். ஏற்ற கலங்கள்—ஸத்பாத்ரங்களான ஸச்சிஷ்யர்கள்.

22. [செங்கண் சிறுச்சிறிதே யெம்மேல் விழியாவோ?] என்பது இதில் உயிரானது. ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்குப் பெருப்பெருத்த அர்த்த விசேஷங்களை முதலிலேயே கொட்டிவிட முடியாதே. பெரிய திருமொழியில் (5–1-2) "புள்ளுப் பிள்ளைக்கு இரை தேடும்" என்றவிடத்து பட்டரருளிச் செய்யுமது நினைக்கத்தக்கது. சிறுசிறு விஷயங்களாகக் கொள்ளும்படி செய்வது ஆசார்யக்ருத்யம். அதைத் தெரிவிக்கிறபடி. [திங்களும் ஆதித்தியனுமெழுந்தாற்போல்] பகவத்விஷய ரஹஸ்யக்ரந்தப் பொருள்களை யுபதேசிக்கும்போது ஆசார்யர் சந்திரனைப்போலே குளிர்ந்திருப்பர். ஸ்ரீபாஷ்ய சததூஷண்யாதிகளை விவரிக்கும்போது ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிப்பர். இத்தால் உபய வேதாந்தப்பொருள்களையும் எங்களுககு உபதேசிக்க வேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறபடி. [அங்கணிரண்டுங்கொண்டு] இரண்டு கண்களாவது (ஆசார்யனுடைய) வெளிக்கண்ணும் உட்கண்ணும். "யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம் யம் பச்யதி சக்ஷுஷா" என்றபடி ஸதாசார்யர் வெளிக்கண்ணாலே கடாக்ஷித்தாலும் போதும்; ஆளவந்தார் எம்பெருமானாரை "ஆம் முதல்வனிவன்" என்று உட்கண்ணாலே அநுக்ரஹித்தது போல அநுக்ரஹித்தாலும் அமையும். இரண்டு கடாக்ஷமும் சேர்ந்துவிட்டால் கிம்புந:? இங்கு "ஏகயைவ குரோர் த்ருஷ்ட்யா த்வாப்யாம் வாபி லபேத யத். நதத் திஸ்ருபிரஷ்டாபிஸ் ஸஹஸ்ரேணாபி கஸ்யசித்" என்ற ஸுபாஷித நீதிச்லோக ரத்நம் அநுஸந்தேயம். இதன் பொருளாவது, ஆசார்யன் வெளிக்கண்ணால் மட்டுமோ உட்கண்ணையும் சேர்த்து இருகண்களாலுமோ கடாக்ஷித்தருள அதனாலுண்டாகும்பேறு முக்கட்பிரானுடைய மூன்று கண்களாலும் எண்கண்ணனான நான்முகனுடைய எட்டுக்கண்களாலும் "துணை மலர்க்கண்களாயிரத்தாய்" என்றும் "ஸஹஸ்ரசீர்ஷா புருஷஸ் ஸஹஸ்ராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ரபாத்" என்றும் ஸஹஸ்ராக்ஷனாகவோதப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஆயிரங்கண்களாலும் உண்டாகமாட்டாதென்கை. நோக்க வேணுமென்னாமல் 'நோக்குதியேல்' என்கையாலே அவனுடைய இயற்கையின்னருள் மூலமான கடாக்ஷமே சிறந்ததென்றும், நிர்ப்பந்தமடியாக வருகிறவது விரஸமானதென்றும் காட்டிற்றுகிறது.

23. [கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்திருந்து] சிங்காசனம், சீரியசிங்காசனம், கோப்புடைய சீரியசிங்காசனம் என்று மூன்று வகைப்பட்ட ஆஸனமாகக் கொள்ள வேணும். யதிராஜஸப்ததியில் ¤காதா தாதாசதாநாம் கலதி¤ என்றச்லோகத்தின் முடிவில்—¤பஜதி யதிபதௌ பத்ரவேதீம் த்ரிவேதீம்¤ என்று எம்பெருமானார் த்ரிவேதியாகிற சிங்காசனத்திலே யெழுந்தருளியிருப்பதாகச் சொல்லிற்று. இதன் பொருளை ஒரு வ்யாக்யானகர்த்தாவும் உள்ளபடி உரைத்திலர்; த்ரயாணாம் வேதாநாம் ஸமாஹார: த்ரிவேதீ; மூன்று வேதங்கள் என்றபடி. ரிக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாம வேதம் ஆகிற மூன்று வேதங்கள் எம்பெருமானார்க்குச் சிங்காசனமா யிருந்தன வாக உரைப்பது சிறப்புடைத்தன்று. பேதச்ருதி, அபேதச்ருதி, கடகச்ருதி என்று மூன்றாக வகுக்கப்பட்ட ச்ருதிகளே த்ரிவேதியாக வேதாந்த தேசிகனுக்கு விவக்ஷிதம். அத்வைதிகளுக்கு அத்வைத ச்ருதியொன்றே ஆஸனமாயிற்று; த்வைதிகளுக்கு த்வைதச்ருதியொன்றே ஆஸனமாயிற்று. நம் ஸ்வாமிக்கோ வென்னில் அந்தவுபயச்ருதிகளோடுகூட கடக ச்ருதியும் ஆஸனமாயிற்று. அதாவது, ஸ்வாமி ஒரு ச்ருதியையும் தள்ளாமல் மூன்று ச்ருதிகளையும் முக்கியார்த்த மாகவே கொண்டருளி விசிஷ்டாத்வைத தர்சன நிர்வாஹம் செய்தருளினபடியால் இவர்க்கு அம்மூன்று வேதபாகங்களும் சீரிய சிங்காசனமாயிருந்தன வென்கை. இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய ஸார்வபௌமரிடத்தே வந்து சேர்ந்த சிஷ்யர்கள் யாம்வந்த காரியமாராய்ந்தருள வேணுமென்கிறார்கள்.

24 [வென்றுபகை கெடுக்கும் நின்கையில்வேல் போற்றி] இங்கு வேலென்றது திருவாழியாழ்வானை; [கொல்வது கோல்! வெல்வது வேல்] திருவாழியைச் சொன்னது திருச்சங்குக்கு முபலக்ஷணம். ஆசாரியர் திருவாழி திருச்சங்கு களினால் திருவிலச்சினை செய்து நம்போல்வாருடைய சேஷத்வ விரோதிகளை யெல்லாம் நிரஸித்து ¤தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச் சக்கரத்தின் கோயிற் பொறியாலே யொற்றுண்டு நின்று குடிகுடியாட் செய்கின்றோம்¤ என்று நம் வாயாற் சொல்லும்படி செய்துவைப்பர். இனி, வேல் என்பதற்குத் திருவாழி யாழ்வானென்று பொருள் கொள்ளாமல் ¤கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன் நந்த கோபன்¤ என்ற விடத்திற்போல இடைச்சாதிக்குரிய ஒரு கோல் என்று பொருள் கொள்ளுமளவில், ஆசார்யபரமான பொருளில் ¤சாரித்ரோத்தாரதண்டம்...வஜ்ர தண்டம் த்ரிதண்டம்¤ என்கிற தாடீபஞ்சக ச்லோகத்தை யநுஸந்தித்துக் கொள்வது. ¤விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:¤

25 (ஒருத்தி மகனாய்) கண்ணன் தேவகியின் மகனாய்ப் பிறந்து யசோதை மகனாய் வளர்ந்ததுபோல; ஆசாரியர் காயத்திரியிற் பிறந்து அஷ்டாக்ஷரியில் வளர்வர். அன்றியே, "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து" என்கிற முன்னோர் முதுமொழியின் படியுங் கொள்ளலாம். "ஓரிரவில் ஒளித்து வளர" என்ற சொற்போக்கில் யாதவப்ரகாசரோடு கங்காயாத்திரை சென்ற ஸ்ரீராமா நுஜர் யாத்திரையின் கள்ளமான மருமத்தை வழியிலே யுணர்ந்து கொண்டு விந்தியாடவியிலிருந்து தம்மையொளித்து ஓரிரவில் ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரம் வந்து சேர்ந்த வரலாறு ஸூசிதமாகின்றது. (தரிக்கிலானாகித்தான் தீங்கு நினைந்த) ஸ்ரீராமாநுஜர் யாதவ ப்ரகாசரிடம் வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணும்போது இவர்

மஹாமேதாவியாய் இருப்பதைக்கண்ட அவர் ஸஹித்திருக்கமாட்டாதவராய் இவனைக் கங்கையிலே தள்ளி மாய்க்கவேணுமென்று தீங்கு நினைந்தார். [பிழைப்பித்து] இதற்கு இரண்டு பொருள்—(1) தப்பிப் போம்படி செய்து; (2) உஜ்ஜீவிக்கச் செய்து; ஸ்ரீராமாநுஜர் விஷயத்திலே இவ்விரண்டு பொருளும் ஸங்கதமாகிறது; (1) தம்மை மாய்க்கவேணுமென்று கொண்டிருந்த யாதவ ப்ரகாசரது கருத்தைத் தப்பிப்போம்படி செய்தாரென்பது ப்ரஸித்தம், (2) *ஸ்வபலாதுத்த்ருத யாதவ ப்ரகாச:* என்கிற யதிராஜஸப்ததி ஸூக்தியின்படியே அந்த யாதவ ப்ரகாசரையும் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டு பிழைப்பித்தார்—உஜ்ஜீவிப்பித்தார் என்பதும் ப்ரஸித்தம். [நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே] *உல்லங்க்ய ஸிந்தோஸ் ஸலிலம் ஸலீலம் யச் சோகவஹ்நிம் ஜநகாத்மஜாயா:, ஆதாய தேநைவ ததாஹ லங்காம்* என்று மாருதியின் ப்ரபாவ கீர்த்தனமான ச்லோகத்தில் பிராட்டியின் திருவயிற்றிலிருந்த சோகாக்நியைப் பெயர்த்துக்கொண்டுபோய் அந்த நெருப்பினாலேயே திருவடியானவர் இலங்கையைக் கொளுத்தினதாகச் சொல்லிற்று அவ்வண்ணமாகவே, திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களுடையவும் ஆய்ச்சிகளுடையவும் வயிற்றிலிருந்த பயாக்நியைக் கொண்டுபோய்க் கண்ணபிரான் கம்ஸனுடைய வயிற்றில் சேர்த்தானாயிற்று. கண்ணன்தானே கம்ஸன் வயிற்றில் நெருப்பாய் நின்றதாகச் சொல்லுவதன் கருத்து இதுவே. கம்ஸனுடைய ஸ்தானத்திலே கலிபுருஷனைக் கொள்வது. கம்ஸன் கண்ணபிரானுடைய திருவவதாரத்திற்கு வெகுகாலம் முந்தியே அசரீரி வாக்கைக் கேட்டு ம்ருதப்ராயனானான். அப்படியே கலிபுருஷனும் எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு வெகுகாலம் முந்தியே 'கலியுங்கெடுங்கொண்டு கொண்மின்' என்கிற நம்மாழ்வார் திருவாக்கைக் கேட்டு ம்ருதப்ராயனானான்: கம்ஸன் கண்ணன் அவதரித்தபின்பு மரணமடைந்ததுபோல, கலிபுருஷனும் °இராமாநுச னித்தலத்துதித்து—இறந்தது வெங்கலி° என்று அமுதனார் அருளிச்செய்தபடியே ஸ்வாமி அவதரித்தபின் மாண்டொழிந்தான்.

26 மாலேமணிவண்ணாவில் "மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன" என்பது உயிரான சொல்லாயிருக்கும். "யத் யதாசரதி ச்ரேஷ்டஸ் தத்ததேவேதரோ ஜந:" என்று கீதாசார்யனும், "தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம்" என்று மஹர்ஷிகளும் கூறிவைத்தார்கள். இந்த ப்ரமாணங்கள் சிஷ்டாசாரத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பன. இதை யடியொற்றியே ஆண்டாள் இப்பாட்டை யருளிச் செய்தாள். மேலே யுதாஹரித்த யத்யதாசரதி யென்கிற ச்லோகம் கீதையில் (3-21) உள்ளது. இந்த ச்லோகத்திற்குப் பொருள் ஸம்ஸ்க்ருத ஜ்ஞர்களுக்கு அநாயாஸமாகத் தெரியக்கூடியது. °ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் ததநுவர்த்ததே° என்ற உத்தரார்த்தத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட ஆதிசங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் "ஸ: ச்ரேஷ்ட: யத் ப்ரமாணம்—லௌகிகம் வைதிகம் வா; லோக: தத் அநுவர்த்ததே—ததேவ ப்ரமாணீகரோதீத்யர்த்த:" என்று உரைத்தார். ச்ரேஷ்டராயிருப்பார் யாதொன்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறார்களோ; அதுதன்னையே லோகமும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறது என்பதாகப் பொருள் காட்டப்பட்டது. மத்வாசார்யரான ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகளும் இவ்வண்ணமாகவே பொருளுரைத்தார் ஆக இவற்றால் 'யத் ப்ரமாணம்' என்ற விடத்தில் பதச்சேதம் இவர்களுக்கு விவக்ஷிதமென்று தேறிற்று. நம் பாஷ்யகாரர் இங்கு பதச்சேதம் திருவுள்ளம் பற்றாமல் (யத்ப்ரமாணம்) என்று,

பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸங்கொண்ட ஒரே பதமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி பாஷ்யமிட்டருளியுள்ளார். பூர்வார்த்தத்தில் 'ச்ரேஷ்ட: யத்யத் ஆசரதி' என்றதற்கு—ச்ரேஷ்டராயிருப்பார் எந்தெந்த கருமத்தை யநுஷ்டிக்கிறாரோ, என்பதாகப் பொருளாதலால் அந்த கருமத்தைப்பற்றியே உத்தரார்த்தமும் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளுவதுதான் உசிதம் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். சிஷ்டர்கள் தாங்களநுஷ்டிக்கிற கருமத்திற்கு எவ்வளவு அவதிவைத்துக்கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவு அவதியையே பிறரும் வைத்துக் கொள்ளுகிறார்களென்றபடி. இதை தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகன் விவரித்துள்ளார், கண்டுகொள்க. பெரியோர்கள் அநுஷ்டிக்கிற கருமத்தையே பிறரும் அநுஷ்டிக்கிறார்களென்று இதுமட்டும் சொன்னால் போதாது, அவர்கள் அக்கருமத்தை எந்தவிதமாக அநுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்த விதமாகவே பிறரும் அநுஷ்டிக்கிறார்களென்றும் சொல்லவேண்டியது இங்கு ஆவச்யமாதலால் அதற்குச்சேர ஸ்வாமியின் பாஷ்யம் மிகப் பொருத்தமாக அமைந்திருக்கிறது. பெரியார் எதை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரோ; அதையே பிறரும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரென்பது ப்ரக்ருதத்தில் அநபேக்ஷிதமாதலால் இதர பாஷ்யகாரர்களை நம் ஸ்வாமி பின்செல்லவில்லை. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோன்றாத அர்த்தம் நம் ஸ்வாமிக்குத் தோன்றியது எதனாலென்னில்; திருப்பாவை ஜீயரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்ததனாலேயே யென்று திண்ணமாகவெண்ணலாம். இப்பாசுரத்தில் "மேலையார் செய்வனகள் கேட்டியேல்" என்னுமளவே போதுமாயிருக்க இடையில் 'வேண்டுவன' என்றொன்று பிரயோகித்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. அதை நோக்கியே ஸ்வாமி 'யத்ப்ரமாணம்' என்றதை ஸமஸ்தமாகக் கொண்டு பாஷ்யமிட்டருளினார். சாஸ்த்ரங்களில் எவ்வளவோ கருமங்கள் அநுஷ்டேயங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும்; அவற்றை யெல்லாம் சிஷ்டர்கள் அநுஷ்டிக்க மாட்டார்கள். "க்ரியமாணம் ந கஸ்மைசித் யதர்த்தாய ப்ரகல்பதே· அக்ரியாவதநர்த்தாய தத் து கர்ம ஸமாசரேத்" என்கிற வசனத்தை மேலையார் நன்கு அறிந்தவர்களாகையாலே எந்த கருமங்களுக்கு ஒரு பலனுமிராதோ, அகரேண ப்ரத்யவாய மிருக்குமோ; அந்த கருமங்களை மட்டும் அவஹிதர்களாய்ச் செய்து போருவர்கள். அதையே லோகமும் அநுவர்த்திக்கும். வேண்டாதவற்றை விட்டு வேண்டுவன செய்வர் மேலையார்—என்னுமிக்கருத்தில் ஆண்டாளுடைய இப்பாசுர மவதரித்தது. இதற்குச் சேர பாஷ்யமிடவேணுமென்றே *சூடிக்கொடுத்தவள் தொல்லருளால் வாழ்கின்ற வள்ளலிராமாநுசன் கீதா ச்லோகத்திற்குப் பெரியாழ்வார் திருவடிகளில் ஆண்டாள் கேட்ட பொருள் இதுவே யென்றறுதியிட்டு ஆண்டாள் காட்டிக்கொடுத்த பொருளையே தமது பாஷ்யத்திலிட்டருளினார். இவ்விஷயத்தை இப்பாசுரத்திற்குச் சேமநிதியாக அநுஸந்திப்பது.

27. கூடார் என்பதனாலே மாத்ஸர்யத்தினால் பணியாதவர்களும் ஔதாஸீந்யத்தினால் பணியாதவர்களும் கொள்ளப்படுவர். அப்படிப்பட்டவர்களையும் நம்முடைய பூர்வாசாரியர்கள் தங்களுடைய பாண்டித்ய விசேஷத்தைக் காட்டியும் ஆத்மகுண பூர்த்தியைக் காட்டியும் அடிமைப்படுத்திக் கொள்வர்கள். எம்பெருமானார் யஜ்ஞமூர்த்தி யாதவ ப்ரகாசாதிகளையும், பட்டர் நஞ்சீயரான மேல்நாட்டு வேதாந்திகளையும், 'நம்பிள்ளை துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர். நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளைபட்டர் போல்வாரையும் அடிமைகொண்ட சரிதைகள் இங்கு

அநுஸந்திக்கத்தக்கன. கோவிந்தா! என்கிறவிளியும் ஆசாரியரிடத்திற்பொருந்தும். பல பொருளதான கோ சப்தம் பசுக்களைப்போலே ஸ்ரீஸூக்திகளையுப்சொல்லக் கடவதாகையாலே சிறந்த ஸூக்திகளைத் திருவாக்கிலுடையவரேயென்கை.

28. [குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா!] ஞானத்திலோ அனுஷ்டானத்திலோ, எதிலும் ஒரு குறையுமில்லாத வித்வந்மணியே! என்றபடி. [கறவைகள் பின்சென்று, கானஞ்சேர்ந்து உண்போம்] இந்த சொல்தொடர் இரட்டுறமொழிதலால் இதுவரை இருந்த நிலைமையையும், இனிமேல் இருக்கவிரும்புகிற நிலைமையையும் காட்டும். அசாரியர்களான பாமர ஜனங்களின் பின்னே சென்றுகொண்டு ஸம்ஸார மருகாந்தாரத்திலே படிந்து உண்பது முறங்குவதுமே போதுபோக்காக விருக்கின்றோம். (இனியிருக்க வேண்டும்படி யென்னென்னில்;) காமதேநுக்களான ஆசாரியர்களை யநுவர்த்தித்து *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்னும்படி ஸாமகானம் பண்ணுமிடத்தே சேர்ந்து *அஹமந்நாத: அஹமந்நாத:* என்று பரப்ரஹ்மமாகிற அன்னத்தை யநுபவித்துக் களித்திருக்கக்கடவோம். [அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்து யாப்] அறிவில்லாத, அறிவொன்றில்லாத, அறிவொன்று இல்லாத—தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களுள் ஒன்றிலும் உணர்ச்சியற்ற குடும்பத்திலே பிறந்திருக்கின்ற நாங்கள். [உன்றன்னைப் பிறவிபெறுந்தனை புண்ணியமுடையோம்] உன்றன்னை என்றது உன் தன்னால் என்றபடி. *ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி தத் ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம* என்கிறபடியே தேவரீராலே ஜ்ஞான ஜன்மம் பெறும்படியான பாக்யம் பெற்றோம்.

29. இப்பாட்டில் *மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று* என்னும் வாக்கியம் மிகவும் ஸாரமாகக் கொள்ளத்தக்கது; ஆசார்யர் உபதேசித்தருளும் அர்த்தவிசேஷங்களில் இது ஸாரதமம். திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தில் மத்யமபதமான நமஸ்ஸானது காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே முன்னேயுள்ள ப்ரணவத்திலே அந்வயித்தும், பின்னேயுள்ள *நாராயணாயவில் அந்வயித்தும், தன்னோடே யந்வயித்தும் மூன்று விரோதிகளைக் கழிக்கிறதென்பர். இதனை பட்டர் அஷ்ட ச்லோகியில் 'மந்த்ரப்ரஹ்மணி மத்யமேந நமஸா* என்கிற இரண்டாம் ச்லோகத்திலே விவரித்தருளுகிறார். முமுக்ஷுப்படியில் "நமஸ்ஸாலே விரோதியைக் கழிக்கிறது" என்றருளிச் செய்து, "விரோதிதான் மூன்று; ஸ்வரூப விரோதியும் உபாய விரோதியும் ப்ராப்ய விரோதியும்" என்றுமருளிச்செய்து, இந்த விரோதிகள் கழியப்பெற்ற நிலைமையில் வரும் பேச்சு எங்ஙனே யிருக்குமென்பதைக் காட்டுமளவில் "ஸ்வரூப விரோதி கழிகையாவது, *யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே யென்றிருக்கை; உபாய விரோதி கழிகையாவது *களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலே னென்றிருக்கை; ப்ராப்ய விரோதி கழிகையாவது *மற்றை நங்காமங்கள் மாற்றென்றிருக்கை." என்றருளிச் செய்திருப்பது ப்ரஸித்தம். ப்ராப்ய விரோதி கழிந்த நிலைமையிற் பாசுரம் காட்டப்பட்டதாயிற்று. ப்ராப்யமாவது பலன்; பலனை யநுபவிக்கும்போது நேருகிற விரோதமென்னவென்று தெரிந்துகொள்ளவேணும். பலனை யநுபவிக்கும்போது ஆனந்தம் அவச்யமுண்டாகியே தீரும். அந்த ஆனந்தத்தைத் தன்னுடையதாக நினைத்தல் பெரிய விரோதி. நிலா தென்றல் சந்தனம் பஷ்பம் முதலானவை தமக்கு உபயோக

மின்றிக்கே பிறர்க்கே உபயோகப்பட்டுப் பிறரையே ஆனந்தப்படுத்துகின்றன; தாம் சிறிதும் ஆனந்தம் கொள்வதில்லை. அதுபோலவே பகவானுக்கு நாம் உபயோகப்படுமளவில் அதனால் ஆனந்தப்படுகிறவன் பகவான் தானேயாகவேணும். சேதந லாபம் ஈச்வரனுக்கே பேறு ஆகையாலே பேறு பெற்றவன் தானே ஆனந்திக்க ப்ராப்தியுண்டு. ஆனால் நாம் சேதநராகையாலே சைதந்யப்ரயுக்தமாக நேரக்கூடிய ஆனந்தம் எங்ஙனே தவிர்க்க முடியும்? என்று கேள்வி பிறக்கும். நம்முடைய கைங்கர்யத்தினால் எம்பெருமான் ஆனந்திக்க, அதுகண்டு நாம் ஆனந்திக்கக் குறையில்லை; நாம் செய்யும் கைங்கர்யம் ஸாக்ஷாத்தாக நம்முடைய ஆனந்தத்திற்கு ஹேதுவாகக் கூடாதென்பதே விஷயம்.

30. [வங்கக் கடல் கடைந்த] ச்ருதிஸாகரமும் த்ராவிட வேதஸாகரமுமாகிற கடல்களைக் கடைந்தவர் ஆசாரியர். இங்கே *மறைப்பாற் கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தால் கடைந்து, துறைப்பால்படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் சுவையமிழ்தம், கறைப் பாம்பணைப் பள்ளியானன்பரீட்டங் களித்தருந்த, நிறைப்பான் கழலன்றிச் சன்மவிடாய்க்கு நிழலில்லையே* என்ற பிள்ளைப்பெருமாள் பாசுரமுணரத் தக்கது. [மாதவனை] மஹாதபஸ்வி யென்றபடி. [கேசவனை] குதிரையின் வடிவங்கொண்டு வந்த கேசியென்னு மஸுரனொருவனைக் கொன்று கண்ணன் கேசவனாயினன். இந்திரியங்களாகிற பல குதிரைகளை நிரஸித்து ஆசாரியர் இத்திருநாமம் பெறுவர்; ஜிதேந்த்ரியரென்கை. [*காமாதிதோஷஹரம் ஆத்மபதாச்ரிதாநாம் ராமாநுஜம்*] இப்படிப்பட்ட ஆசார்யரைப் பணிந்தவர்கள் யாரென்னில்; [திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார்] ஆசார்ய ஸந்நிதானத்திலிருந்து க்ரஹிக்கப்பட்ட தாபஹரங்களான அர்த்தங்களினால் ஸௌம்யமான திருமுகமண்டலத்தை யுடையவர்களாய் ஆத்ம குணங்களாகிற பூஷணங்களாலே பூஷிதராகப் பெற்றவர்கள். கோபிகள் கண்ணனிடத்திலே பேறு பெற்றாப்போலே சிஷ்யர்கள் ஆசார்ய ஸந்நிதியிலே பேறு பெற்றார்களென்க. இங்ஙனே சுருக்கமான வுரை வழிகாட்டியாகக் கொள்ளத்தக்கது.

திருப்பாவையின் ஸ்வாபதேசார்த்த ஸ்வாரஸ்யமிங்ஙனே யிருக்குமென்று காட்டுதற்காக
ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியார் எழுதிய
கோதைதமிழ்ச்சுவையமுதம் முற்றிற்று.

திருவரங்கம் பெரியகோயிலநுபவம்

நாளது மார்கழிமாதமுடிவில் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்குத் தையுத்ஸவம் தொடக்கமாதலால் ஸ்ரீரங்கத்தில்மட்டும் 3-12-75 தேதி முதலாகத் திருவத்யயநோத்ஸவம் அற்புதமாக நடைபெற்று வருகிறது. அடியேன் தொடக்கத்திற்கே விடைகொண்டு ஏகாதசியுத்ஸவம் ஸேவித்து மகிழ்ந்துவந்தேன். அரையர் ஸேவை கோஷ்டி கண்கொள்ளாக் காட்சியாக நடைபெற்றுவருகின்றது. பதின்மர் பாடும் பெருமாள் ஒன்பதின்மர் பாடும் பெருமாளாயிருக்கிறாரிப்போது. ஒன்பது அரையர்களே ஸேவித்து வருகிறார்கள். அடியேனுடைய வாழ்நாளில் இது அபூர்வமான காட்சி; ஆனந்தமுள்ளடங்காத அநுபவம். (பத்ராதிபர்)

இக் கோயிலில், கி. பி. 1555ல் ஒரு முக்கிய கல்வெட்டு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பரகால அழகிய சிங்கர் என்பவர் எல்லா ஆழ்வாராசார்யர்களின் [மணவாள மாமுனிகளின்ஸன்னிதி உட்பட] திருநக்ஷத்திரங்களைச் சிறப்பாகக்கொண்டாட சில நிலங்களை வாங்கி இக்கோயிலுக்கு தானம் வழங்கியிருக்கிறார். இவர் திரு நாராயண புரம் பரகால மடத்தைச் சேர்ந்த ஸ்வாமியாயிருக்கலா மென்று இப் புத்தகத்தில் [பக்கம் 82ல்] ஊகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் உண்மையில் பரகால மடம் திரு நாராயணபுரத்தில் அவ்வருஷத்தில் ஏற்படவில்லை. இந்த மடம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் தான், பெரிய பரகால ஸ்வாமி [Sri Parakala Swami I A. D. 1676 to 1737] என்பவரால் மைசூரில் முதன்முதல் ஸ்தாபிக்கப் பட்டது. ஆகையால் இந்தக் கல்வெட்டு. ஆழ்வாராசார்யர்களிடத்தில், முக்கியமாக மண வாள மாமுனிகளிடத்தில் பற்றுள்ள வேறு ஒரு தனிக ஸ்வாமியைத்தான் குறிப் பிடவேண்டும்.

தவிர, இக்கோயிலில் கி. பி. 1574, 1582, 1583 வருடங்களில் ஏற்பட்டுள்ள கல் வெட்டுகள் ஒரு ஏட்டூர் குமாரதாதாசார்யரைப் பிரஸ்தாபிக்கின்றன. இவர் 1582ல் இக்கோயிலில் ஸ்ரீகார்யம் பார்த்ததாகவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவர் தற் காலத்திய காஞ்சீ தாதாசார்யர்கள், தங்களது மூலபுருஷர் என்று கூறும் [1571ல் ஜனித்த] கோடிகன்னிகாதானம் லக்ஷ்மீ குமாரதாதாசார்யராக விருந்திருக்க முடியா தென்பது சொல்லாமலேயே விளங்கக்கூடியது. ஏனென்றால் இக்கல்வெட்டுகள் குறிக்கும் வருஷங்களில் இவருக்கு முறையே 3, 11,12 பிராயமே ஆகிறதல்லவா! இக்கல்வெட்டுகள் ப்ரஸ்தாவிக்கும் தாதாசார்யரும் திவ்யப்ரபந்தத்தினிடதித்திலும் மணவாளமாமுனிகளிடத்திலும் பக்தி ச்ரத்தை கொண்டிருந்தவரென்றும் தெளி வாக ஏற்படுகிறது [இப்புத்தகம் பக்கம் 83, 84 பார்க்கவும்]

பல சரித்திர உண்மைகளையும், சிற்பக்கலை நுணுக்கங்களையும் தகுந்த ஆதா ரங்களுடன் விளக்கும் இப் புத்தகம் ஒவ்வொரு நூல் நிலயத்திலும் கோயிலிலேயும் இருக்கத்தக்கது.

இப்படிக்கு—நல்லப்பா ஜீயப்பங்கார், காஞ்சீ.

அண்ணா ஸ்வாமி நூல் தொகுதி

சேலத்தில் வாழும் வைணவபணிகளான ஸ்ரீமான் K. காஞ்சீபூர்ண ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன் K. சடகோப ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன் ஆகிய இருவரும் நமது P. B. A. ஸ்வாமியின் நூல்களில் தற்காலம் கிடைக்காமல் அருமைப்பட்டிருக்கும் யெல்லாம் மறுபதிப்புச் செய்யத் தொடங்கி முதற் பகுதியை 1—12—75ல் வெளி நூல்களையிட்டிருக்கிறார்கள்; அதன் விலை 2-00 ரூபாய்.

கிடைக்குமிடம்:

ஜெமினி ஆர்ட் பிரஸ்,
செவ்வாய் பேட்டை,
சேலம்-2.

மற்றும் பல புத்தகக் கடைகளிலும் கிடைக்கும்